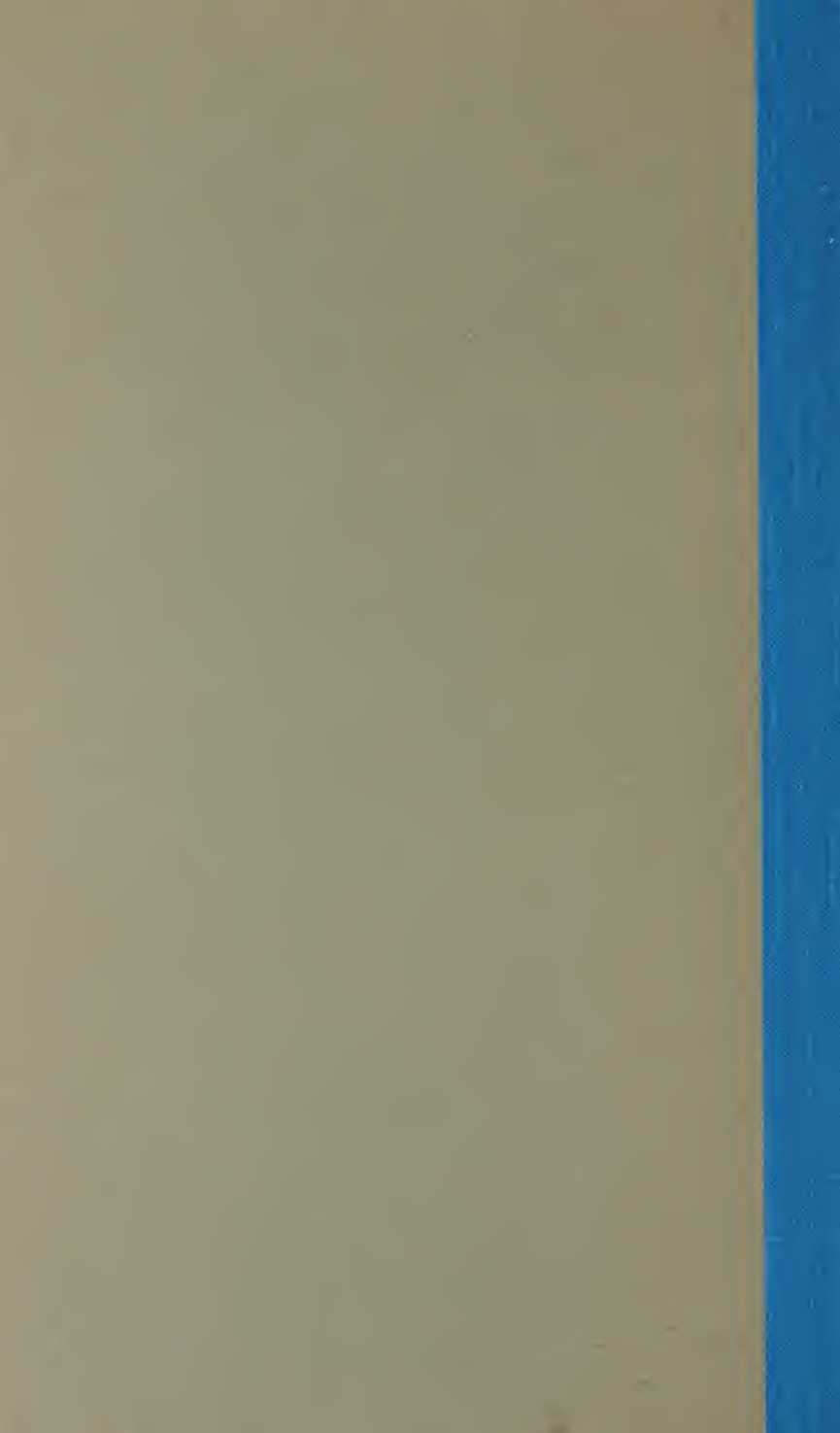

Bamberg, Albert von
De Ravennate et Veneto
Aristophanis codicibus

PA
3879
B34

DE

RAVENNATE ET VENETO
ARISTOPHANIS CODICIBVS.

DISSERTATIO PHILOLOGICA

QVAM

AD SVMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES
AB AMPLISSIMO PHILOSOPHORVM ORDINE
IN VNIVERSITATE FRIDERICIA GVILELMIA RHENANA
RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

ET VNA CVM SENTENTIIS CONTROVERSIIS
DIE XXVII. MENSIS IVLII A. MDCCCCLXV.

PVBLCICE DEFENDET

ALBERTVS DE BAMBERG

RVDOLPHOPOLITANVS.

A. 185.

ADVERSARIORVM PARTES SVSCIPIENT

RVDOLPHVS SCHOELL WIMARENSIS.
ERNESTVS SCHVLTZE GOTHANVS.
FRIDERICVS MATZ LVBECEENSIS.

BONNAE

TYPIS CAROLI GEORGII

A. MDCCCCLXV.

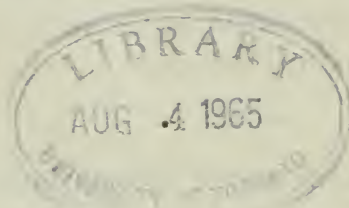
UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

1285 SPADINA AVENUE

TORONTO, CANADA M5S 1A5

TEL: 978-2911

TELETYPE: 978-2911

PA
3879
B34

996765

281 A

GVNTHERO DE BAMBERG

PATRI OPTIMO

S.

GENERAL & LIMITED

OF THE

Mirum est tanto poetae, quantus est Aristophanes, philologos adhuc adeo defuisse, ut neglecta prima artis criticae lege optimis codicibus uti quidem vellent, quae vero inter eos intercederet ratio quaerere omitterent. Quamquam fuerunt, qui huius quaestionis necessitatem penitus persentirent, ipse, a quo nunc summos honores peto, philosophorum Bonnensium ordo ante hos paucos annos praemio proposito adulescentes in hac literarum universitate philologiae studiosos excitare studuit, ut quae ratio intercederet inter Ravennatem et Venetum Aristophanis codices investigarent; at frustra. Ego vero ex quo cognitis artis criticae legibus praeclaro poetae operam dare coepi, aegre desideravi firmum beneque dispositum fundamentum criticum. Sed fateor ad hanc quaestionem accedere diu me dubitavisse. Neque enim facile a me impetrare poteram, ut in librorum peccatis recensendis tempus consumerem, et diu sperabam fore ut adparatu critico hac luce digno tandem aliquando edito etiam huius quaestionis molestia et difficultas levaretur. Iam illud taedium posui, conlationis vero Ravennatis et Veneti Bekkerianae plenior quam quae ex Dindorfii editione Oxoniensi parari poterat notitiam O. Lahnii liberalitati debeo, deteriorum autem codicum lectiones etsi in universum valde dolendum est non omnes notas esse, tamen ad rationem, quae inter optimos intercedat codices, definiendam eas sufficere intellexi, quae in Dindorfii omnium fabularum Oxoniensi, in eiusdem Equitum Pacis Ranarum Lipsiensibus, in Thierschii Pluti editione adnotatae sunt. Itaque constitui deum hanc rem gravissimam in iudicium vocare et sententiam meam cum hominibus doctis communicare.

G. Hermannus in praefatione Nubium editionis p. IX Venetum ita in plerisque rebus omnibus cum Ravennate consentire dicit, ut non videatur dubitari posse, quin ex eodem ambo fonte fluxerint. Quod num iure dixerit homo doctissimus videbimus. Tenendum vero est inde, quod Ravennas et Venetus interdum veram lectionem contra omnes alios codices tuentur, nondum consequi eos ad eundem fontem referendos esse; vitiorum demum singularium communio signum erit communis originis.

Ordiamur ab *E q u i t i b u s*. Perpauca eaque admodum incerta communis utriusque codicis originis vésigia in hac fabula indagare potui. Nam quod Ravennas et Venetus contra omnes alios codices v. 89 ἀληθὲς pro ἀληθες, v. 213 ποεῖς πόει pro ποιεῖς ποίει, v. 289 τὸν νῶτον pro τὸ νῶτον, v. 749 πυννῆι pro πυννὶ, v. 996 Δωροδομιστί pro Δωροδοκιστί, v. 1388 δ' pro γ' scriptum exhibent, huic in creberrimis et lenissimis corruptelis consensui in hac quaestione nihil tribui potest. Unum tantum locum repperi, ubi maius discidium intercedit inter Ravennatem Venetumque et ceteros. v. 346 enim uterque codex exhibet:

ἀλλ' οἷσθ' ὅπερ πεπονθέναι μοι δοκεῖς; ὅπερ τὸ
πλήθος,

ceteri:

ἀλλ' οἷσθ' ὅ μοι πεπονθέναι δοκεῖς; ὅπερ τὸ
πλήθος,

nisi quod Florentinus (Laurent 31, 15) Γ' et ipse ὅπερ praebet, μοι vero omittit; quem codicem sciendum est omnino maxima ex parte ex Ravennate et Veneto compilatum esse ¹⁾. In Ravennatis vero et Veneti lectione

1) Hoc ita esse non tam ex eis locis apparet, ubi Γ cum RV in vitiis consentit, quam ex eis, ubi unius lectionem recepit, alterius tamquam variam lectionem adscripsit. Sic Eq. 473 R. προσπέμων, V. προσπεσών, Γ προσπέμων γρ. προσπεσών, v. 902 R. πανούργε, V. πόνηρε, Γ πανούργε γρ. πόνηρε, Vesp. 1066 R. ῥώμην, V. γνώμην Γ

primum apparet, *μοι* ante *δοκεῖς* suum locum non habere; sed ne *ὅπερ* quidem, quod miror et Meinekio et Bergkio placuisse, ferri potest. Prorsus enim inaudita est et ipsa huius vocabuli natura exclusa *ὅπερ* relativi pronominis in interrogativi locum substitutio. Nec Meinekio nec Bergkio dubitavit Vesp. 796 ex Ravennate Veneto Florentino *Γ* pro *ὅρῳ ὅσον περ* *χιλ.* reponere *ὅρῳ ὅσον καὶ τοῦτο δῆτα* *ζεοδανεῖς* et Eq. 727 codicum scripturae *οἷάπερ ἐβρίζομαι* Elmsleii emendationem *οἷα περιβρίζομαι* praeferre ¹⁾. Av. 437 vero *σὺ δὲ τοῦσδ' ἐφ' οἷσπερ τοῖς λόγοις συνέλεξ' ἐγὼ φράσον, διδάξον* quominus de interrogativa *οἷσπερ* pronominis significatione cogites, satis impeditis *τοῖς* articulo addito. Iure igitur in Ravennatis et Veneti communi scriptura offendimus. Contra in reliquorum codicum lectione non solum nihil video quod reprehendi possit — conferri potest Av. 804 *οἷσθ' ᾧ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμέ-*

ῥώμην γρ. γνώμην, Av. 23 R. *ἦδ'*, V. *οὐδ'*, *Γ* *ἦδ' γρ. καὶ οὐδ'*, v. 318 R. *ἀφίχθον*, V. *ἀφίχονθ'*, *Γ* *ἀφίχθον γρ. ἀφίχονθ'*. Contra Eq. 1039

ξαι
V. *δν*, R. *τὸν*, *Γ* *ὄν γρ. τὸν*, ib. V. *φύλασσε*, R. *φύλαξαι*, *Γ* *φύλασσε*
v. 1110 V. *ἦδη*, R. *εἴσω*, *Γ* *ἦδη γρ. εἴσω*, v. 1256 V. *γένωμαι*, R. *ἔσο-*
μαι, *Γ* *γένωμαι γρ. ἔσομαι*. Sed qui hunc codicem exaravit, liberum sibi servasse iudicium velut ex Eq. 517 videre licet, ubi *Ravennas* exhibet *ὀλίγοις πάνν*, *Venetus* *ὀλίγοις ἦδη*, *Γ* neque *πάνν* neque *ἦδη* recepit, saniore haud dubie iudicio usus quam quo *Kockius* (*Mus. Rhen. VIII p. 501*) utriusque codicis lectionibus coniunctis demonstrare conatus est scribendum esse:

πολλῶν δ' αὐτὴν πειρασάντων ὀλίγοις πάνν δὲ χαρίσασθαι.

Nam quod in codicibus post *πολλῶν* legitur *γὰρ* prorsus necessarium esse non difficile est ad intellegendum, *δὲ* vero post *πολλῶν* ex *Aristophanis* dicendi usu rectissime additum est cf. 596. *Plut.* 253. al. Maxima vero ex parte, non totum hunc codicem ex optimis compilatum esse dixi, quia sunt quae ad neutrum referre possis. Omnino in hunc codicem diligentius inquirendum erit.

1) Simili vitio laborat *Soph. O. R. 403* *παθὼν ἔγνωσ ἂν οἷάπερ φρονεῖς*, ubi scribendum est *οἷ ὅπερ φρονεῖς*.

ρος; εἰς εὐτέλειαν χηρὴ συγγεγραμμένω —, verum etiam μοι ut addatur ab Aristophanis dicendi usu clara voce poscitur; videas, quaeso, similes locos hos: Eq. 184 ξυ-
νειδένα τί μοι δοκεῖς σαιτιῶ καλόν, Nub. 1276 τὸν ἐγ-
κέφαλον ὅσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς, Vesp. 1405 σωφρο-
νεῖν ἂν μοι δοκεῖς, Av. 935 πάντως δέ μοι ὀργῶν δο-
κεῖς, ib. 1370 εὖ γέ μοι δοκεῖς λέγειν, ib. 1674 δίκαι' ἔμοι γε καὶ πάλιν δοκεῖς λέγειν, Thesm. 622 ληρεῖν μοι δοκεῖς, Ran. 1220 ἐφ' ἑσθαι μοι δοκεῖς, Eccl. 920 δο-
κεῖς δέ μοι καὶ λάμβδα χηλ. Plut. 364 οὔτοι μὰ τὴν Διὸς μητρὸς ἔγκαίνειν μοι δοκεῖς cf. 1060, 1066, ib. 422 ὦ χραῶ μαινᾶς εἶνά μοι δοκεῖς ¹⁾). Quae cum ita sint, hoc loco dubitari nequit, quin ceteri codices verum servaverint, Ravennas et Venetus communi vitio laborent eoque duplici; sed hoc solo loco vix convinces eundem utriusque fon-
tem fuisse.

At suspicari licet Hermannum non tam ad Equites quam ad Nubes, quam edendam sibi sumpserat, respexisse. Atque in hac fabula manifesta communis horum codicum originis insunt vestigia. Neque enim solum leviora vitia communia habent haec: v. 92 θυρίδιον pro θυρίδιον, v. 243 ἔτριψεν pro ἐπέτριψεν, v. 267 μήπω γε μήπω γε pro μήπω μήπω γε, v. 300 ἐς χθόνα pro χθόνα; v. 307 πρόδρομοι pro πρόσδρομοι, v. 744 πάλαι pro πάλιν, v. 807 μόνος pro μόνος, v. 868 ἐστιν pro ἐστ' ἔτ', v. 960 αὐτοῦ pro σαιτιῶ, v. 944 παρὰ pro περὶ, v. 1002 οὐ pro οὖν, v. 1081 τε pro ἐστί, v. 1124 ἡνίκα γὰρ pro ἡνίκ' ἂν γὰρ, v. 1282 οὐδὲν pro οὐδέ, v. 1409 ἐτίπτισας pro ἔτυπτες, verum etiam graviora. v. 1198 enim non assequor, quomodo

1) In codicibus legitur σὺ δ' εἰ τίς; ὠχρὰ μὲν γὰρ εἶνά μοι δοκεῖς. A. de Velsen (Symb. philol. Bonn. p. 413) Aristophanem ὠχρὰ μαινᾶς εἶνά μοι δοκεῖς scripsisse suspicatus est; in qua elegantissima coniectura unum displicet ὠχρὰ adiectivum ad μαινᾶς adiectum. Inde ea scriptura nata est, quam supra recepi.

Hermannus Kockius Bergkiius Meinekiius praeferre potuerint Ravennatis et Veneti communem hanc scripturam:

ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι ποιεῖν
huic ceterorum codicum lectioni:

ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι παθεῖν

Nam quod Hermannus monuit ποιεῖν ab imperitis librariis in hac sede facillime mutari potuisse in παθεῖν, etsi homini doctissimo largiri possumus, tamen nobis concedendum erit, si alterutrum interpolatum est, multo maiorem interpolationis speciem ποιεῖν prae se ferre quam παθεῖν. Accedit quod παθεῖν Aristophanis usui egregie convenit, cf. Teuffel. ad v. 234. Postremo, id quod rem conficit, qui secuntur aoristi ἐγελόιατο — προὔτένθενσαν postulant, ut etiam hoc versu aoristus legatur. Neque hoc solo loco Ravennas et Venetus interpolati sunt, verum etiam v. 1298, ubi cum ceteri codices rectissime exhibeant ὁ σαμφόρα, hi duo scriptum habent ὁ Πασία, quam malam interpretationem esse neminem fugit. Non magis vero quam haec interpolationum communio casui tribui potest communio transpositionum quarundam et lacunarum; nam ne huius quidem vitiorum generis exempla desunt. Sic v. 601 Ravennas et Venetus exhibent ταῦρος τραγός pro τραγός ταῦρος, v. 1164 ἔνδοθεν τρέχων pro τρέχων ἔνδοθεν, v. 1384 οὐκ ἂν pro ἂν οὐκ, v. 1081 ὡς ἔρωτός τε καὶ γυναικῶν ἦτων pro ὡς ἦτων ἔρωτός ἐστὶ καὶ γυναικῶν; omissa sunt in utroque monosyllaba v. 1086 ἂν, v. 1198 γὰρ, v. 1231 ἀλλ', v. 1499 καί, v. 1510 γε, bisyllaba v. 838 χρηστὸν (quod Dindorfius praetermisit), v. 929 τοῦτον, v. 1006 λευκῶ, v. 1048 παιδων (falso enim Dindorfius adnotavit solum Ravennatem hoc vocabulum omittere), v. 1361 ἔνδοσ. Colophonem addit quod duo versus integri in utroque codice omissi sunt, v. 114 et v. 1100.

Ex Vespis si leviora omittere volueris, ad Hermannii sententiam confirmandam adferre poteris Ravennatem et Venetum communi vitio v. 577 exhibere ἄχρισ

pro ἄχεις, v. 668 περιπεμφθείς pro περιπεφθείς, v. 890 γενναιοτέρων pro γε νεωτέρων, v. 1254 κατάξαι pro πατάξαι, falso additum habere v. 248 ὦ, v. 263 ὁ Ζεὺς, v. 1287 μ' οἶ, v. 1474 τὰ, omissum v. 90 'πι, v. 1062 δὴ¹⁾.

In Pace etiam rariora vestigia invenies. v. 758 uterque codex pro καμήλου exhibet καμίνου, v. 824 ὡς ἔγωγ' ἐπυθόμην pro ὡς ἐγὼ 'πυθόμην, v. 447 εἰ pro ζεῖ, v. 453 ἡ τοίνυν ἡ ἡ pro ἡ ἡ τοίνυν ἡ, additum habet v. 566 τὸν, v. 1099 νῦν.

In Avibus messis non maior erit. Neque multi momenti est, quod Ravennas et Venetus v. 45 καθιδρυνθέντε pro καθιδρυνθέντε, v. 324 ἐραστὰς pro ἐραστὰ, v. 701 ἐγένετ' pro γένετ', v. 796 ἂν pro αὖ, v. 1624 κἀναρπιάσας pro ἀρπιάσας scriptum, v. 992 τὸ ante κακὸν (quamquam de Veneto Dindorfius tacet) additum, v. 425 καὶ omissum habent.

In Ranis Ravennatis et Veneti haec vitia communia sunt: v. 33 ἔγωγ' οὐκ pro ἐγὼ οὐκ, v. 455 ἱερὸν pro ἱλαρὸν, v. 507 δεῦρ' pro ἀλλ', v. 757 καὶ pro χῆ (cf. Plut. 641 τίς ἢ βοή ποτ' ἐστίν; Lys. 830 τί δ' ἐστίν; εἰλέ μοι τίς ἢ βοή; quos locos Meinekii causa adscripsi, qui καὶ βοή recepit) v. 971 σωφρονεῖν pro γὰρ φρονεῖν, v. 907 om. μέν.

In Pluto haec: v. 111 μακρὸν pro μακρὰ, v. 367 ἔχεις pro ἔχει, v. 610 παιδίων pro παίδων, v. 695 ἀνεπαλλόμεν pro ἀνεπανόμην, v. 708 δὲ κέκλω pro δ' ἐν κέκλω, v. 1088 γοῖν pro γὰρ, v. 1096 προσείχετο pro προσίσχεται, v. 301 om. ἡμίμερον, v. 397 add. λέγω, v. 576 add. καί.

1) Consulto omisi v. 155, ubi uterque codex πρῶτον exhibet pro ceterorum codicum quam Meinekii praetulit lectione πρότερον quia illud Aristophanis esse confido cf. Eq. 50 λοῦσαι πρῶτον ἐδιδάσας μιν, ib. 488 ἀλλ' εἶμι πρῶτον δ' ὡς ἐγὼ τὰς κοίτας καὶ τὰς μαχίρους ἐνθαδὲ καταθήσομαι, Ach. 383 νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἑασατε ἐνεσκειάσασθαι μ' οἷον ἀθλιώτατον, ubi Aristophanes eodem iure πρῶτον dixit, quo nos in similibus „zunächst, vor allen Dingen.“

Vides non ita multa ea esse utriusque codicis vitia, quae dubitari nequeat, quin ex eodem fonte fluxerint; nam etiam ex eis quae adtuli communibus vitiis sunt, quae quod in utroque codice inveniuntur, casui tribuere possis. Attamen restant, ubi non potes; atque in Nubibus dubitari non potest, quin Ravennatis et Veneti idem fons fuerit. Neque hoc non potest sumi, quod non saepius optimi codices una peccant, archetypi virtuti deberi. Hac de causa concedendum est, videri eos fratres esse. Quod si sunt, quaerendum est, uter patrem magis referat et maioribus pluribusque splendeat virtutibus.

Iterum ab Equitibus ordiamur, in qua sat multi loci inveniuntur, ubi Ravennas solus patri obsecutus esse, Venetus ab eo turpiter descivisse iudicandus est. Hic enim v. 14 falso additum habet σοι, v. 61 εἶθ' ὁ scriptum pro ὁ δέ, v. 70 ὀμπλάσιον pro ὀμπλάσια, v. 133 τοῦτον pro τόνδε, v. 143 ἐξολῶν pro ἐξελῶν, v. 175 γ' pro δ', v. 187 οἶον pro ἕσον, v. 190 τουτί σε μόνον pro τουτί μόνον σ', v. 201 αἴ' κεν pro αἴ' κα, v. 212 εἴμ' ἐπιτροπεύειν pro ἐπιτροπεύειν εἴμ', v. 236 ξινώμνυτον pro ξινόμεντον, v. 272 πρὸς pro τὸ, v. 354 ἄκρατον pro ἀκράτον, v. 357 ἐκπιῶν pro ἐπιπιῶν, v. 365 ἐξελῶ pro ἐξέλεω (Rav. ἐξελλέγω), v. 373 περιτιλῶ pro παρατιλῶ, v. 377 εἶτά γ' pro εἶτα δ', v. 385 οὐκ ἄρ' ἦν pro ἦν ἄρ' οὐ, v. 412 παιδίων pro παιδίου et μαχαιριδίων pro μαχαρίδων, v. 437 καὶ pro ἦ, v. 511 ἔπη λέξοντας pro λέξοντας ἔπη, v. 537 στυφελισμοὺς pro στυφελιμοὺς, v. 604 εἶτά γ' pro εἶτα δ', v. 646 τῶν pro οἱ, v. 675 πανταχοῦ pro πανταχῇ, v. 698 ἐὰν pro εἰ, v. 748 ἴν' ἐκεῖνον pro ἵνα τοῦτον, v. 767 ἀντιβεβληκῶς pro ἀντιβεβηκῶς, v. 768 διατμηθεῖην pro κατατμηθεῖην, v. 776 χαριζοίμην pro χαρισοίμην, v. 856 καθαρπάσαντες pro καταπάσαντες, v. 880 γένονται pro γένοιτο, v. 902 πόνηρε pro πανούργε, v. 1039 ὄν pro τόν, v. 1058 φράζειν pro φράσσαι (Rav. φράσαι), v. 1084 φράζεις pro φράζει, v. 1110 ἦδη pro εἶσω, v. 1118 πρὸς τε τὸν pro πρὸς τὸν τε, v. 1131 οὔτω pro

χοῖτω, v. 1214 ἀλλ' οὐχ pro οὐχ, v. 1239 ἐναντίον pro ἐναν-
 τία, v. 1256 γένωμαι pro ἔσομαι, v. 1277 οὗτος pro αὐτός,
 v. 1311 ὄν pro ἦν, v. 1339 ἦν pro ἦ.

Ab his omnibus vitiis Ravennas liber est. Ut vero si duos fratres unum bonos patris mores referentem, alterum omnibus vitiis adfectum videris, hunc a falsis amicis suspicaberis abalienatum esse a patris disciplina, ita Venetum conicies in hac fabula ab alio potius codice pendere quam ab Ravennatis archetypo. Quae coniectura per se quamvis probabilis omni tamen fide careret, si nullus codex extaret, qui eisdem vitiis laboraret. At omnes praeter Ravennatem, quibus quidem Dindorfius usus est, codices easdem, quas tamquam Veneti solius adtulimus falsas lectiones exhibent. Quid igitur certius esse potest, quam his locis Venetum non ex Ravennatis sed ex deteriorum codicum archetypo fluxisse? Scilicet totam Veneti Equites ad deteriorum codicum archetypum referendam esse, non solum ex hoc consensu non consequitur, verum etiam inde, quod Venetus uno loco v. 187 deteriorum codicum lectionem οἶον receptam, Ravennatis vero ὄσον ut variam lectionem adscriptam exhibet, et ex duplicis, de quo supra diximus, vitii communione sat certo conligi posse puto, etiam Ravennatis archetypi aliquam partem in Veneti Equites transiisse.

Ad Nubes pergo. Facile conicies, in hac fabula quia certissima Ravennatis et Veneti cognationis vestigia repperimus, hunc vel nihil vel perpauca ex ceterorum codicum archetypo hausisse. Atque ita est. Duos tantum locos indagavi, ubi cum maiore fiducia dicere possis Venetum ab hoc archetypo pendere, v. 650 et v. 1233. Priore enim loco unus Ravennas ἐπαύουθ' veram lectionem servavit, quae in omnibus aliis codicibus in εἶν' ἐπαύειν depravata est; altero loco in eodem praestantissimo codice ποιούς θεούς; monometer nondum ἦν' ἂν κελεύσω γῶ σε verbis, quae in ceteris praemissa sunt, oneratus est. Nam

haec verba futile supplementum esse probaverunt mihi Hermannus et Dindorfius.

In proximis fabulis plura Veneti et ceterorum codicum communis originis vestigia inventum iri sperabis; quod longe secus est. In Vespis enim vix plura vel certiora indagabis, quam quod Venetus cum ceteris v. 147 ἐσεῤῥήσεις exhibet pro ἐρρήσεις, v. 175 θάττον pro αὐτὸν, v. 239 ἦψαμεν pro ἦψομεν, v. 319 τηροῦμ' pro τηροῦμαι δ', v. 661 τοῦτων pro τοῦτου, et v. 458 οὐκ omittit; in Pace cum ceteris v. 31 μίπου' praebet pro μηδέπου', v. 233 ἔνδον pro ἔνδοθεν, v. 600 σε λαβόντ' pro λαβόντ', v. 585 δαίμονα pro δαιμόνα, v. 705 ἀφεξήμεσθα pro ἀφηςόμεσθα. Nam quod v. 897 in omnibus praeter Ravennatem codicibus omissus est, huic rei propterea magnam vim non tribuo, quia facile etiam diversi librarii a priore ἐστάναι ad alterum aberrare potuerunt.

Certiora vestigia Aves continet. v. 23 Venetus deteriorum codicum οὐδ' recepit pro Ravennatis ἦδ', v. 69 ἀλλὰ pro ἀτὰρ, v. 122 ἐγκατακλιθῆναι pro ἐγκατακλινηῆναι, v. 432 quod gravius est, λέγειν κέλευέ μοι λέγειν pro λέγειν λέγειν κέλευέ μοι, v. 491 τορνευτασπιδολυροπηγοί pro τορνευτολυρασπιδολυροπηγοί, v. 692 Προδίω παρ' ἐμοῦ pro παρ' ἐμοῦ Προδίω.

Talia etiam in Ranis inveniuntur. v. 129 Venetus cum deterioribus plerisque καῖτα pro εἶτα exhibet, v. 317 ἐκεῖνο pro ἐκεῖν' ὦ, v. 520 αὐλητρίσι pro ὀρχηστρίσι, v. 1019 σὺ τί pro τί σὺ, v. 1035 ἔσχε καὶ κλέος pro καὶ κλέος ἔσχεν, v. 1066 ἀλλ' ἐν ῥακίοις pro ἀλλὰ ῥακίοις, v. 1330 πόνον pro τρόπον, v. 1366 ὅσπερ pro ὅπερ.

In Pluto Venetus cum ceteris v. 56 exhibet φράσον pro φράσεις, v. 641 ἀγγελεῖ pro ἀγγέλλεται, v. 765 σ' ἐν κριβανωτῶν pro σε κρ., v. 999 προσέπεμψεν pro προσαπέπεμψεν, v. 517 δῆ omittit.

Vides eorum vitiorum, quae Veneti ceterorumque codicum communia sunt, non ita magnum esse numerum,

vix tamen minorem, quam eorum quae Ravennatis et Veneti communia supra in unum coegimus. Eodem igitur iure, quo supra Ravennatis, nunc deteriorum codicum archetypum Veneti fontem fuisse et ex duobus illis codicibus hunc tertium compilatum esse dicemus.

Quae cum ita sint, ubicunque Ravennas et Venetus inter se discrepant, non iam quaerendum erit, uter propius ad archetypum accedat, sed utrum Venetus eodem, quo Ravennas an quo deteriores codices fonte usus fuerit.

At inveniuntur loci, ubi dubius haereas, ad utrum fontem Veneti lectionem referas, quippe quae ab utroque aequae aliena sit. Sic Eq. 473 Ravennas aliique codices omnes *προσπέμπων* exhibent, unus Venetus *προσπεσών*, Vesp. 675 solus Venetus *δωροφοροῦσιν* pro *δωροδοχοῦσιν*, v. 702 *ἔλαιον* pro *ἄλευρον*, Pac. 1317 *κάπιχορεύειν* pro *κάπιζελεύειν*, Ran. 753 *κάκμολόννομαι* pro *κάκμαιόνομαι*, Plut. 871 *πράγματα* pro *χρήματα*, v. 1044 *αἰσχύνομαι* pro *ἔβριζομαι*. Hae lectiones cum ex neutro fonte haustae esse possint, quaeritur utrum ex librarii ingenio an ex tertio aliquo fonte fluxerint. Mihi quidem illud parum probabile esse videtur, hoc alterum vero factum esse eo magis mihi persuasum est, quo plura accedunt eaque multo etiam certiora tertii fontis vestigia. Quid enim? si Plut. 50 Ravennas *βίω*, deteriores codices *χρόνω*, Venetus vero lectionem exhibet admodum singularem *ἔτει*, num tu putas, hanc a librario creatam esse? Vel si ib. v. 1013 in omnibus aliis codicibus scriptum est *μεγάλους ὀχονμένην*, in uno Veneto *μεγάλοισι νῆ Μία*, num tu hoc librarii ingenio dabis? Si velles, ego non concederem. Nec ipse voles, si alios locos contuleris, ubi similes lectiones in Veneto ut variae lectiones in margine tantum adscriptae sunt; his enim locis librarius ipse se tertio aliquo codice usum esse prodit. En haec exempla. Vesp. 1473 Venetus cum ceteris *κατακοσμήσαι* recepit, sed adiecit *γο. κατακλήσαι*; Pac. 1144 Ravennas cum ceteris exhibet *ἄφαγε*, Venetus

ἄφρασε γρ. ἄφρευε, ib. v. 1201 idem cum reliquis δραχμῶν ἐμπολῶ, sed γρ. δραγμαῖς κερδαίνω, Av. 210 cum Ravennate λῦσον, sed γρ. καὶ λῦσον καὶ ἄσον, ubi librarium χῦσον, quod in deterioribus codicibus legitur, scribere voluisse conicio, ib. v. 1396 cum aliis omnibus βαίην, sed γρ. βάντων, Ran. 63 ἔττοις cum ceteris sed γρ. ἐγώ, v. 202, quam variam lectionem Dindorfius silentio praetermisit, ἔχων ἀλλ' ἀντιβὰς cum reliquis, sed γρ. τὰ ρέματα' ἀντιβὰς, Plut. 106 ἐγώ γρ. ἐμοῦ, ib. v. 367 ἔχεις γρ. μένει, quarum illa Ravennatis lectio est, cum ceteri ἔχει exhibeant, v. 396 τὸν θαλάττιον γρ. τὸν βοιωτιον, v. 1093 ὑπέπιτον γρ. ὑπεπέριων. Eandem vero vim ei loci habent, ubi, qui Venetum scripsit, scripturam aliquam ab utroque fonte aequae alienam recepit, horum vero ut variam lectionem adscripsit. Cuius generis haec exempla sunt. Venetus Av. 109 pro ceterorum codicum τρόπου exhibet γένους γρ. τρόπου, Ran. 116 pro καὶ σύ γε, quod ceteri praebent, ἵνα κάτω γρ. καὶ σύ γε, v. 118 ὅπη γρ. ὅπως, v. 309 προσέπτατο γρ. προσέμπτεσε pro προσέπεσεν.

Dubitari igitur nequit, quin praeter duos illos tertius Veneti fons fuerit. Videntur vero adeo quattuor fuisse; Plut. 50 enim, ut iam supra vidimus, Ravennas exhibet βίη, deteriores codices χρόνω, Venetus ἔτει, idem vero adscriptum habet γρ. γένει καὶ χρόνω, ex quibus lectionibus aut ἔτει aut γένει necesse est ex quarto aliquo fonte deducta sit. Sed accedit aliud. Illae variae lectiones pleraeque quidem pessimae notae, nonnullae praeclarissimae sunt. Salutiferae enim iamdudum extiterunt his locis: Vesp. 675, 702, ubi Venetus scholiastam et Suidam adsentientes habet, Pac. 1317, 1144, ubi iterum Suidas eandem lectionem ἄφρευε praebet, Ran. 118, in Bergkiana altera etiam Plut. 1013. Spretum vero adhuc est, quod Venetus Plut. 50 praebet, ἔτει. Sed memini Sauppium in seminarii Gottingensis lectionibus mihi probare, usitatissima corruptela correctae scribendum esse: ὡς σφόδρ' ἐστὶ σύμφορον τὸ μηδὲν

ἀσχεῖν ἔγιεῖς ἐν τῷ νῦν ἔτι. Tam praeclaras lectiones ad eundem, quo perversas, fontem referendas esse mihi persuadere non possum, ita ut etiam magis mihi probetur, praeter Ravennatis et deteriorum codicum archetypos non unum sed duos Veneti fuisse fontes, unum infimi generis, alterum optimum et ex altiore et puriore fonte deductum ipso Ravennate. Si vero mirum tibi videtur, unum librarium quattuor codices inter se diversissimos usurpavisse, tibi sumere licet, fontes illos non una undique confluisse, sed binos sese commiscuisse, his duobus compilatis demum codicibus tertium Venetum effectum esse. Cum autem de his rebus nihil omnino sciri possit, praestat fortasse, quod simplicissimum et si non ad persuadendum tamen ad percipiendum aptissimum esse videtur, ponere omnes quattuor fontes una in Venetum influxisse. Iam enim tu, qui patienter legisti, quae hucusque disseruimus, sollertio-rem te praebebis ipso typheta et me praecunte hoc stemma tibi pinges. Ex puncto aliquo, quod *d* littera insignibis, deorsum duas divergentes lineas duces, ita ut laevam brevioram facias dextera. Ad laevam extremam *x* litteram, ad dexteram „deteriores codices“ vocabula adpinges. Iam dexteræ lineae duo puncta superius *c*, inferius *b* littera nota et ex utroque in sinistram partem singulas lineas duce. Superiorem lineam extremam „Rav.“, inferiorem „Ven.“ nota ornabis et ex illa media inde a puncto aliquo, cuius *a* littera signum erit, lineam duces ad „Ven.“ notam. Ad eandem singulas lineas duces a punctis *x* et *b* litteris insignitis et a novo aliquo extra harum, quas hucusque duximus, linearum fines ponendo et *y* littera notando.

Hoc stemmate in quo *x* littera ignotum illum optimum, *y* pravissimum codicem significatum esse ipse facile intelleges statim utamur. Eq. 163 Ravennas exhibet τὰς στίχας ὁρᾶς τῶνδε τῶν λαῶν, deteriores codices ὁρᾶς γε τῶνδε τ. λ., unde conligendum est, iam in eo archetypo, quem *c* littera insignivimus, scriptum fuisse ὁρᾶς τῶνδε

τ. λ., in b codice lacunam γε particula ab hoc loco aliena expletam esse; quapropter Venetus veram lectionem ὁρῶς τὰς τῶνδε τ. λ. non potest non hausisse ex x codice. Similiter factum est, ut ib. 484 Ravennas cum deterioribus codicibus in falsa lectione τὰς κοχῶνας consentiat, unus Venetus veram praebet τὰ κοχῶνα ¹⁾). Porro Vesp. 21 quod cum deterioribus codicibus Ravennas προσερεῖ, unus Venetus veram lectionem προερεῖ exhibet, hanc hausisse dicendus erit ex eodem x codice. Eundem in modum explicandae sunt reliquae bonae lectiones, quas Venetus in Vespis contra consentientes Ravennatem et deteriores codices tuetur; has dico: v. 334 τῆ θύρα pro τὰς θύρας, v. 384 ἔσται τοιαῦτα pro τὰ τοιαῦτα, v. 386 κατακλαῖσαντες pro κλαῖσαντες, v. 472 ἔλθοιμεν pro ἔλθωμεν, v. 480 σοῦσιν pro ποῦσιν, v. 507 cum Suida τυραννικά pro τυραννίδα, v. 565 add. ἀνῶν, v. 735 add. ἔστιν, v. 749 τί βοῶς pro τί μοι βοῶς, v. 806 om. γ', v. 1064 om. γε, v. 1155 παραθοῦ (scribe παράθου) pro κατάθου, v. 1193 καθυτιάτην (scribe βαθυτιάτην) pro βαρυτιάτην, quibus ex eadem fabula fere totidem addere ipse poteris. Similia si quaerere volueris etiam in reliquis fabulis hic illic quamvis multo rariora x codicis vestigia invenies, quae nunc enarrare vix operae pretium est.

Deteximus quattuor unde Venetus haustus est fontes. Quarentem vero quae ratio in ipso Veneto inter hos fontes intercedat et a quo fonte praeter ceteros ma-

1) Noli v. 711 huc trahere, ubi quam Venetus post διαβαλῶ insertam habet γε particula, cum summa vis non in διαβαλῶ sed in πλείονα insit, ab hoc loco aliena est. Hac de causa mihi non probaverunt homines doctissimi Bergkii (ed. I) καὶ γὰρ δέ σ' ἐγὼ καὶ διαβαλῶ γε πλείονα vel (ed. II) καὶ γὰρ δέ σ' ἔλκων διαβαλῶ γε πλείονα, Saupprius καὶ γὰρ δέ σέ γε καὶ διαβαλῶ γε πλείονα scribendum esse, multo vero etiam minus mihi Kockius persuasit, quod ipsi in mentem venit, καὶ γὰρ δέ σ' ἔλξω διαβαλῶ τε πλείονα Aristophanem scripsisse.

xime pendere videatur inbere possumus ad ea respicere, quae exposuimus, unde satis iam apparuit, *in Pace Avibus Ranis Pluto aequo quodam temperamento omnes fontes mixtos esse neque ullum praeter ceteros praevalere, contra in Equitibus deteriorum codicum, in Nubibus Ravennatis archetypum, in Vespis x codicem optinere.* Quae cum ita sint haec mea de his codicibus sententia est, *Veneti auctoritatem in Equitibus longe superari Ravennatis auctoritate, in Nubibus ei parem, in Pace Avibus Ranis Pluto supparem, in Vespis ea multo maiorem esse.*

Haec sunt quae enucleare potuimus ex variis codicum lectionibus; quibuscum compares, quaeso, quae ante hos decem annos Kockius scripsit (Mus. Rhen. IX. p. 512): „Quae ratio intercedat inter librum Ravennatem et Venetum, qui illius praestantiam haud raro aequare videtur, alio loco, si deo placebit, exponam. Quaestio enim est subdifficilis et obscura, ad quam is demum accurate respondere poterit, qui per omnes Aristophanis fabulas pari assiduitate et diligentia et similitudines et discrepantias scripturae pervestigaverit. Unum enim superiore anno „(Mus. Rhen. VIII p. 352)“ monui Venetum videri descriptum esse aut ex Ravennate ipso aut ex eo libro, ex quo etiam Ravennas originem acceperit, aliquot tamen locis tam insignem exhibere lectionis diversitatem, ut ea ex aliis quibusdam libris, non multo recentioribus Ravennate, forsitan etiam vetustioribus hausta esse videatur.“

Iam a codicibus ad poetam transeamus. Cui non minus consuluerimus, si nonnullos locos ab hominum doctorum, qui interdum Ravennatis vel Veneti variis lectionibus se decipi passi sunt, coniecturis vindicaverimus quam si alios nostro Marte illorum codicum ope emendaverimus. Errores vero, ne inutilia agamus, eos potissimum refutan-

dos nobis sumemus, qui vel multitudine et auctoritate eorum, qui eis constricti fuerunt, vel eo sese commendant, quod usus Aristophanis perscrutandi ansas praebent.

Ad alterum genus pertinet Kockii Eq. 177 quam putat emendatio. Legebatur hoc loco:

*γίγναι γὰρ, ὡς ὁ χρησιμὸς οὐτοσὶ λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος. ΑΑΑ. εἰπέ μοι καὶ πῶς ἐγὼ ἐτλ.*

Ravennas in priore versu inter γὰρ et ὡς interpositum habet ὄντως; qua varia lectione arrepta Kockius (Mus. Rhen. IX p. 500) sic scribendum esse:

γίγναι γὰρ ὄντως, ὡς ὁ χρησιμὸς σοι λέγει κτλ.

mihī quidem non persuasit. Nam quod homo doctissimus postulat, ut Demosthenes insiciarium in summum potestatis fastigium escensurum esse maiore vi asseveret, ut hi theologi magis et facilius nobis imponere sibi videntur, si digito monstrantes divina bibliorum sacrorum verba antestentur quam quotvis affirmativis particulis cumulatis, ita Demosthenes ad persuadendum aptius dicit γίγναι γὰρ ὡς ὁ χρησιμὸς οὐτοσὶ λέγει quam cum Kockio γίγναι γὰρ ὄντως ὡς ὁ χρησιμὸς σοι λέγει κτλ. Et οὐτοσὶ pronomen demonstrativum, cum Demosthenes ad insiciarium de hoc vaticinio nihildum dixerit, necessarium est. Huius igitur versus vulgata scriptura quin ad ipsum Aristophanem redeat auctorem, dubitari nequit. Sed quod in priorem versum non quadrat ὄντως vocabulum fortasse in altero suum locum inveniet. Quid enim, si scribendum esse dixerō ὄντως μέγιστος? At ἀνὴρ vocabulum apud Aristophanem tam saepe quasi fulcrum adiectivo additum est, ut etiam hoc loco a poeta potius quam a librario adiectum esse non possit non videri. Sic infra v. 765 βέλτιστος ἀνὴρ περὶ τὸν δῆμον, v. 873 κρίνω σ' ὅσων ἐγώ τε περὶ τὸν δῆμον ἄνδρ' ἄριστον, v. 1208 ἀνὴρ ἀμείνων περὶ σὲ καὶ τὸν γαστέρα, Plut. 209 ὡς ἐὰν γένη ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὴ

πράγματα, al. ¹⁾ Quorum exemplorum similitudine efficitur etiam Plut. 339 praeferendum esse, quod in codicibus legitur, ὡς ἑξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος, Porsoni, quem editores fere secuti sunt, ἀνὴρ. Itaque etiam ἀνὴρ μέγιστος verba satis tuta esse videntur a manu emendatrice. Non minus quae secuntur εἰτέ et πῶς ἐγὼ utpote prorsus necessaria. Contra superflua esse videntur quae interiacent μοι et καὶ. Fortasse igitur scribi potest ὄντως ἀνὴρ μέγιστος Ἄλλ. εἰπέ πῶς ἐγὼ κτλ.. Sed ne hoc quidem concedo. Cavendum enim est, ne tam tenaces simus propositi, ut tyranni cuiusdam potentissimi et crudelissimi (quot enim perdidit criticorum lusus!) instantis vultus nos non quatiat mente solida, usum loquendi dico, qui hoc loco vetat ne μοι pronomen eiciamus. Per omnes enim Aristophanis fabulas ubicunque εἰτέ vocabulum interrogationem vel ipsum excipit ut Pac. 210 τοῦ δ' εἶνεχ' ἡμῶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἰτέ μοι, vel ea excipitur ut Ach. 318 εἰπέ μοι τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τούτος —; μοι pronomen additum est ²⁾. Quod casu factum esse non poteris dicere in quadraginta fere quae conlecta habeo exemplis neque cuiquam probabis, qui quidem noverit sermonis communis constantiam. Neque huius legis vis eo levatur, quod bis terni loci Eq. 109 εἴπ', ἀντιβολῶ, τί ἔστι; ib. 142 εἴπ', ἀντιβολῶ, τίς ἐστιν; ib. 1202 εἴπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἀρπάσαι; et Nub. 900 εἰπέ τί ποιῶν; Vesp. 293 πάντ' ὃ παιδίον, ἀλλ' εἰπέ τί βούλει με πρῆσθαι καλόν; Pac. 118 ἔστι τι τῶνδ' ἐτίμως εἴπ' ὃ πάτερ εἴ τι φίλεις με excipiendi sunt; illi enim sese ipsi excusant, his patroni existunt anapaesti, ionici, hexameter dactylicus. Nam dici nequit, quantum distet trimetrorum sermo a metro-

1) Cf. Vesp. 923 κενῶν ἀπάντων ἀνδρα μονοα γρίστατον.

2) Eq. 741 ubi vulgo εἰπέ νυν τί δρῶν; legebatur, rectissime Kockius ex Ravennatis lectione εἰπέ μοι νυν reposuit εἰπέ μοι τί δρῶν.

rum. Duo monere libet, quibus hoc discrimen inlustratur; unum, *τε* — *καὶ* particularum coniunctionis in trimetris iambicis admodum rarum esse usum, in ceteris metris creberrimum¹⁾, alterum in similitudinibus in trimetris nusquam ὡς pro ὅσπερ dictum vel *τις* adiectum esse, contra Vesp. 694 in tetrametro anapaestico legi ἐσπουδά-
κατον καὶ θ' ὡς *πρίον θ'* ὁ μὲν ἔλκει ὁ δ' ἀντιενέδωκεν, ib. v. 1490 in anapaestico dimetro *πλήσσει Φρόνυχος ἄς τις ἀλέκτωρ*, ex quibus locis illum a Reisigio (Coniect. p. 313) *χῶσπερ* scribendo emendatum esse etiam ego olim opinatus sum, altero loco ipse ὅσπερ scribendum proposui, quorum tamen neutrum recte fieri δέύτεραι φροντίδες me edocuerunt. Quae cum ita sint, ne *μοι* quidem pronomine carere possumus; quo quae satis iam defenditur *καὶ* particula etiam eo sese commendat, quod ipsius cum interrogativo coniunctio mirantis et increduli quasi propria est cf. Ach. 86 *καὶ τίς εἶδε πώποτε βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων*, Eq. 128 *καὶ πῶς;* vid. Matth. Gr. gr. § 620 d. Non possum igitur quin ὄντως vocabulo, qua a Kockio iam donatum erat, civitatem abiudicem. —

Etiam largiorem disputandi materiam praebebit Eq. 676. Legebatur:

ἐγὼ δὲ τὰ κορίαν' ἐπριάμην ἐπεδραμών,
 in Ravennate vero cum ἐπεδραμών legerent, primum Reisigius Hanovio:

ἐγὼ δὲ τὰ κορίαν' ἐπριάμην ἐπεδραμών,
 deinde Fritzscheius²⁾ Kockio et Meinckio:

1) Ran. 1397 Aristophanem ἀλλ' ἕτερον αὐτὸ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων ὅ,τι σοι καθέλξει, καρτερόν τι καὶ μέγα scripsisse suspicor pro καρτερόν τι καὶ μέγα. Nihil vero perversius esse potest quam quod Bergkiius Ran. 513 pro καὶ γὰρ ἀληθρὸς γέ σοι ἤδη ἴδον ἔσθ' ὠραιοτάτη κῶρχησιρίδες ἕτεροι δὲ ἢ τρεῖς, fortasse scribendum coniecit ἀληθρὸς τέ σοι, quia hoc casu factum est ut in Veneto legatur.

2) ad Ran. p. 213.

ἔγὼ δ' ἐπριάμην τὰ ζορίανν' ἔπεζδραμῶν

scribendum esse probaverunt. Quas emendationes si inter se comparaveris discriminis, quod inter *ἔπεζδραμῶν* et *ἔπερδραμῶν* verba composita intercedit, nulla ratione habita, non poteris in Reisigii emendatione mutationis lenitatem non mirari, offendes verò in proceleusmatico, quo homo doctissimus alterum pedem effici voluit. Ac iure offendes ¹⁾; neque enim Reisigius (Coniect. p. 53–86) data opera demonstrare potuit, in Comicorum graecorum trimetris proceleusmaticum in anapaesti locum succedere posse. Nam ex duodecim quae p. 86 praeter hoc tamquam certissima coegit exemplis unum Eupolidis ap. Mein. Com. II. p. 564 certissime emendavit Hanovius ²⁾: *καὶ μουσικῇ πράγμα' ἐστὶ βαθύ τι καὶ γυζέλον* pro *καὶ χαμλέλον*, alterum Eubuli ap. Mein. III p. 252 iam Canterus rectissime scripserat: *στεφάνους ἴσως βούλεσθε· λότερον' ἐριτυλλίονος* pro *πότερον*, Aristophanis vero Ach. 78 cum Morellio Bergkio Meinekio scribendum esse puto: *τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν* pro *καταφαγεῖν*, quia quod Elmsleius voluit *δυνατοὺς* a sermonis simplicitate longius recedere videtur, ib. v. 437 cum Bentleio Dindorfio Bergkio Meinekio: *Ἐγυλίδη, Πειδίπερ ἔχαρίσω ταδί* pro *ἔχαρίσω μοι*, Ran. 76 cum Bentleio Hanovio Dindorfio Bergkio Meinekio Kockio *εἶτ' οὐ Σοφοκλέα πρότερον ὄνι' Ἐγυλίδου* pro *οὐχί*, Lys. 982 sive cum Dindorfio *σὺ δ' εἶ πρότερον* sive cum Bergkio *τίς δ' εἶ σὺ; πρότερον* sive cum Meinekio *σὺ δὲ τίς; πρότερον* scribere males, non dubitabis Reisigii *σὺ δ' εἶ τί; πρότερον ἄνθρωπος ἢ ζουσίαλος* abicere, cui homini doctissimo non verendum est ne iniuriam inferas, si Thesm. 1203 quem ultro intulit τὸ articulo in exilium misso cum editoribus scripseris *σὺ*

1) cf. de hac quaestione Enger. praef. Lysistr. p. XV sqq.

2) Exerc. crit. in com. gr. p. 160.

μὲν οὖν ἀλότρεχε, παιδάριον, τοιὺ λαβόν. Restant igitur hi quinque loci:

Plat. ap. Mein. Com. II p. 682 οὗτος τίς εἶ; λέγε
ταχύ· τί σιγᾶς; οὐκ ἔρεῖς,

Aristoph. Vesp. 967 ὃ δαίμον' ἐλέει τοὺς ταλαι-
πωρομένους

id. ib. 1169 ὠδὶ προβάς τρεφερόν τι διασαλα-
ζώνισον

id. Plut. 1011 νηπιόριον ἂν καὶ γάτιον ὑπεχορίζετο

Nicostrat. ap. Meib. Com. III. p. 284 λευκός· τὸ
γὰρ πάχος ὑπερέκλυτε τοῦ κανοῦ.

Si ex septem quos iam correctos adscripsimus Thesmophoriazularum, ex his vero locis Vesparum alterum exceperis, hos ab illis eo differre intelleges, quod thesin eius pedis, qui proceleusmatico effici videtur, uno vocabulo comprehensam habent, cum in illis ab altera theseos syllaba novum ordiatur vocabulum. Atque hoc paullo plus molestiae habere videtur illo, quia proniores sumus ad arsin a novo vocabulo quam ab ultima proximi incipiendam. Hac de causa — quamquam nihil statuo — fortasse versus Platonis Nicostrati Aristophanis Vesparum prior et Pluti defendi possunt, in multo etiam graviolem vero reprehensionem alter Vesparum versus et quem quidem Reisigius voluit Ep. 676 incurrunt.

Neutrum quamvis in hoc omni genere nobiscum consentiens emendandum esse Hanovius sibi persuasit, falsa quadam opinione captus, cuius primus auctor Seidlerus fuit. Is enim in excursu „de dactylo et tribracho in quinta senarii iambici pede“, quem dissertationi „de versibus dochmiacis tragicorum graecorum“ adiecit, „scenicos poetas tribachum dactylumque in quinta senarii sede ita praesertim tolerabilem offensionisque suae expertem iudicasse, si cum ipsa quinti pedis arsi soluta novum vocabulum inciperet“ docuit. Cui legi qui repugnant loci cum plerique ita comparati sint, „ut in quinti pedis arsi

vel vocales habeant *ια* sive *ιο* vel consonam $\acute{\sigma}$, homo doctissimus suspicatur, „harum litterarum pronuntiationem habuisse aliquid, unde communis regulae violatio commode veniam inveniret“, quod quale fuerit non exponit. At iusto levius rationes subduxit. Primum enim comicorum locos non debebat in censum vocare; deinde si apud tragicos septuaginta exempla extant solutae quintae trimetri arseos, atque ex his sexaginta sunt, ubi ab hac arsi novum vocabulum exorditur, indene consequitur, hoc ex lege quam tragici sibi scripserint ita factum, decem qui restant versus exceptiones esse? Et qualis haec lex fuerit! Si licebat ante ultimum pedem vocabulum conlocare, quod vel iambi vel spondei vel cretici mensuram exaequaret, cur non item, quod tribachi vel dactyli vel paeonis primi? Quid, ut exemplo utar, a ratione reprehendi potest in Aeschyli Eum. 783 ἀλλ' ἐκ Αἰὸς γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρῶν? Cum igitur haec lex nec per se probabilis sit neque inter numerum eorum locorum, ubi observata est, atque eorum, qui ei repugnant, iusta intercedat ratio, tota illa Seidleri de *ια*, *ιο*, *εσ*, *οσ* litterarum pronuntiatione sententia omni fundamento caret. Nihilominus in hac periculosa via securus progressus est Eduardus Wunder¹⁾. Cum enim Seidleri legem a quinta etiam in ceteras trimetri sedes transtulisset, eique nonnullos locos repugnare videret, non solum ad eandem ιον, ιος, ια litterarum miram pronuntiationem confugit et πατέρα bisyllabum, ἀμφότερα trisyllabum esse voluit, verum etiam „pronominis *τις* formas *τίνα* et *τίνα* sic fuisse pronuntiatas, ut unius fere syllabae instar essent nobis persuadere conatus est. Vellem homines doctissimos aperuisse, quo alio modo μαρτύρια vel ἀμφότερα a poetis in versum recipi potuissent nisi ita ut ab una arsi ad alteram pertinerent. Atque haec erat qua falsa opinione captum fuisse dixi

1) Advers. in Soph. Philoct. p. 23 sq.

Hanovium, qui non dubitavit, quin *χορίαν'* pro bisyllabo et *διασαλαζώνισον* pro quinesyllabo haberi possent, itaque Eq. 676 *ἐγὼ δὲ τὰ χορίαν' ἐπριάμην ὑπερδραμών* et Vesp. 1169 *ὠδὶ προβάς τρυφερόν τι διασαλαζώνισον* optimi generis versus essent.

Sed iure editores hos homines doctos ipsis imponere non passi sunt. Ac Vesp. loco iam Dindorfius vidit *διασαλαζώνισον* scribi posse, Equitum vero versu dubitabimus, utrum vulgatam teneamus an Ravennatis vestigia secuti cum Fritzschio scribamus *ἐγὼ δ' ἐπριάμην τὰ χορίαν' ὑπεκδραμών*. Quaeritur igitur, quid primum Reisingium commoverit, ut vulgatam relinqueret. Verba hominis doctissimi p. 59 haec sunt: „quod in vulgatis exemplaribus reperitur, *ὑποδραμών*, pedibus in hunc modum divisus:

ἐγὼ δὲ τὰ χορίαν' ἐπριάμην ὑποδραμών

co ita numeri debilitantur, ut etiam fracti quiddam et incompositi habere videantur: et talem omnino versum Aristophanem unquam vel etiam alium quemcunque comicum, qui ad Aristophanis nitorem accederet, nego fecisse.“ Idem p. 57 Ach. 78 lectione codicis B *τοῖς πλεῖστα δυναμένοις καταφαγεῖν καὶ πιεῖν* numeros effici dixerat „indignos Aristophanis palaestra.“ Ac re vera neminem tam surdis esse puto auribus, quin his numeris offendatur. Ego quidem non potui satis mirari, Bergkium Fritzschii emendationem, qua pravissimum versum subito in elegantissimum commutatum videbam, non recepisse. At etiam magis miratus sum, Av. 1543 omnes editores solius Veneti lectionem *πάντ' ἔχεις* tanti fecisse, ut hunc inelegantissimum versum:

ἦν γ' ἦν σὺ παρ' ἐκείνου παραλάβης, πάντ' ἔχεις

recipere mallent quam σὺ pronomine expulso, ceterorum vero codicum *ἅπαντ'* servato versum Aristophani reddere elegantissimum:

ἦν γ' ἦν παρ' ἐκείνου παραλάβης, ἅπαντ' ἔχεις.

Ille versus vero cum eis, qui Reisigio tantopere displicuerunt, id commune habet quod versus post tertiam arsin incisi reliqua pars ex pacone quarto et, qui hunc excipit, cretico consistit. Tales igitur versus num Aristophanes admiserit, diligentius quaerendum esse videtur.

Ac duo huius generis, quae quidem apud Meinekium extant, exempla utique emendanda sunt Vesp. 1223 ἄληθες; ὡς οὐδ' εἰ Διακρίων δέξεται et Ran. 57 ἀλλ' ἀνδρός; — ἀππαπαῖ. — ξυνεγένου Κλεισθένει.

Priore loco Ravennas et Venetus consentientes tradunt:

ἄληθες; ὡς οὐδεὶς γε Διακρίων δεδέξεται.

Hunc versum levi ultimi verbi mendo correcto:

ἄληθες; ὡς οὐδεὶς γε Διακρίων δέξεται

nondum persanatum esse ex eis, quae supra de proceleusmatico exposita sunt, apparet. Sed ne γε quidem sublato ea ratione hunc versum emendaveris, quae nihil dubitationis habeat (unde enim γε irrepsisse dices?) nec omnem difficultatem removeris. Quid enim? nonne expectas Philocleonem dicturum fuisse: ἄληθες; ὡς οὐδεὶς γε Διακρίων δέξομαι? hoc enim quippe quod primum sit, si quid, addendum erat. Iam si tecum reputaveris, si legeretur:

ἄληθες; ὡς οὐδεὶς γε Διακρίων v—

et versum optimum fore nec quicquam desideratum iri, imo responsionem tam plenam quam strictam existuram esse, δέξεται vero verbum et versum destruere et per se molestum esse, si deinde animadverteris, quam facile hoc verbum orationis vel explicandae vel explendae causa a male sedula manu addi potuerit, non poteris quin mihi concedas, rectissime et verissime Dobraeum δεδέξεται ut glossam explosisse. Nec quicquam potest esse certius, quam huius omnis loci hanc esse rationem, ut Bdelycleo filius, qui antecedunt, versibus, qui nobilissimi viri in con-

vivio praesint, Philocleoni patri exponat, cumque ut coram eis bene cantet his verbis admoneat:

τούτοις ξενῶν τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς,

is vero hanc admonitionem aegre ferat et omnes Diacrios in cantando se superaturum esse gloriatur. Illi enim irae indicandae optime ἄλιθες vocabulum inseruit vid. Kock. ad Nub. 841 et ad Av. 174. Iᾶ vero particula quam servandam esse iudicavimus prorsus ex more addita est cf. Plut. 901 σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός; — ὡς οὐδείς γ' ἀνίρ. Non dubito igitur, quin ab omni parte tutum sit quod posuimus huius versus membrum: ἄλιθες, ὡς οὐδείς γε Διακρίων ε —, cui si probabiliter adicerimus iambicum aliquod vocabulum, omne, opinor, punctum tulerimus.

Ad versum qui sequitur ἐγὼ εἴσομαι καὶ δὴ γὰρ εἴμ' ἐγὼ Κλέων Richterius haec adnotavit: „Libet synizesis exempla non ita rara apud Arist. sint, scripserim tamen τάχ' εἴσομαι pro ἐγὼ εἴσ.“ Ni fallor, homo doctissimus sensum quendam veri rectissime hoc loco secutus est, sed acrius instandum erat. Negandum erat ullo alio loco apud Aristophanem — ω vocalem cum εἰ — diphthongo ita concurrere, ut illa vel cum hac coalesceret vel corriperetur. Ne apud tragicos quidem talis quam dicit synizesis invenitur nisi Soph. Phil. 585 ἐγὼ εἴμ' Ἀτρεΐδαις δυσμενής· οὔτος δέ μοι, qui locus emendandus est. Quid enim? num tu putas Sophoclem duobus deinceps versibus Ἀτρεΐδαις ipso nomine appellaturum fuisse, cum priore versu pronomine uti liceret? Ego quidem non dubito quin v. 585 Ἀτρεΐδαις glossa sit et Sophocles scripserit:

ἐγὼ σφιν εἴμι δυσμενής· οὔτος δέ μοι

φίλος μέγιστος, οὔνεκ' Ἀτρεΐδαις στεγεῖ.

Itaque Richterius non debebat dubitare, quin Vesparrum ille versus corruptus esset. Sed bene excogitatum est, quod reponendum duxit τάχ' εἴσομαι. Hoc enim quam maxime requiritur, ut Bdelycleo patri glorioso re-

spondeat, eum statim in iudicium vocatum iri. Nec quicquam huic coniecturae obicere potes nisi quod iusto violentior sit. Quid vero, si quod Richtero delendum visum est ἐγὼ pronomen ex hoc quidem versu expellendum esse concessero, eodem vero eum, qui proxime antecedit, explendum et sic scribendum esse dixerō:

τούτοις ξενὸν τὰ σόλι' ὅπως δέξει καλῶς.

ΦΙΛ. ἄλλ' ἄγε; ὡς οὐδεὶς γε Διακρίων ἐγὼ.

Β.Ι. τάχ' εἴσομαι· καὶ δὴ γὰρ εἴμ' ἐγὼ Κλέων.

Emendatum esse confido hunc locum, quem quibus coniecturis homines docti vexaverunt, eas enarrare me supersedere posse putavi, simulque a metrica illa difficultate liberatum.

Brevius disputare licet de Ran. 57; omnis enim huius versus deformitas non Aristophani sed Meinekio vitio danda est, qui ante Κλεισθένει qui traditur τῷ articulum sine iusta causa eiecit. Imo articulus paene necessarius est, quia Clisthenes, cuius Hercules hic mentionem inicit, idem est atque is, cum quo Dionysum, cum ἐπεβάτειον Κλεισθένει dixisset, idem Hercules v. 49 suspicatus erat rem habuisse, hoc ipsum vero, se ad id respicere, quod antea Dionysus prodiderat, non poterat Hercules graece simplicius quam articulo Κλεισθένει nomini praeposito significare. Quod autem nunc ἀπαπαῖ pro ἀπαπαῖ scribendum est atque hac interiectione Vesp. 309 maesti senes utuntur, cum hoc loco Dionysus non, quod Koekius voluit, neget sed aiat, haec res ne tibi scrupulum inicit, harum interiectionum significationis admodum fluctuantis exemplum obiter adferam.

Scholiasta Venetus ad Pac. 180 haec adnotat: διπλῆ καὶ εἰσοθεὶς εἰς ἰάμβους ραζ', ὃν τὸ τελευταῖον „καὶ νησιώϊας· δευτ' ἔτ' ὃ πάντες λεῶ.“ ἐν' ἐπίοις δὲ ἀντιγράφουσι μετὰ σίχουζ νά' ἐστὶ ζωλάριον τόδε „τί φησι;“ καὶ μετ' ἄλλουζ λι' τόδε „ἰὴ ἰή.“ Parum recte Duebnerus eodem quo Dindorfius constrictus errore verbis μετ' ἄλλουζ λι'

uncis inclusum addidit v. 268. Hoc scholium enim ad v. 173, unde trimetri iambici exordiuntur, pertinere ut inde concludi poterat, quod scholiasta Venetus ad v. 154 anapaesticum tantum systema, Aldinae vero scholiasta etiam septem qui secuntur iambicos trimetros descripserat, ita luculentissime inde apparet, quod si numero 172 addis numerum ρζ' numerum 298 efficis i. e. eius versus numerum, qui ultimus est ex his iambicis, καὶ νησιώτας· δεῦρ' ἴτ' ὦ πάντες λεῷ. Ex his quae exposui scholiastam Venetum si interpretatus eris, intelleges eum testari, antiquo aliquo tempore in codicibus quibusdam post v. 223 existitisse κολάριον τόδε „τί φησι“, post v. 261 τόδε „ὡς ἴη.“⁴ Iam quod priore loco sese invenisse tradit, dummodo φησι in φης mutemus, optime quadrat in Aristophanis verba. Similiter enim extra versum τί φής; interrogationi praemissum est Nub. 235 τί φής; ἡ φροσύνη ἔλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα; et Eq. 1346 τί φής; ταῦτ' μ' ἔδρων, ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ ἤσθόμην; Cum ποῖος vero coniunctum legitur τί λέγεις σὺ; vel τί σὺ λέγεις; Vesp. 1378 τί λέγεις σὺ; ποῖος ὄξος; et Av. 1233 τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς; IP. ποίοισιν; ἡμῖν τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς. Cum igitur τί φής; εἰς ποῖον; minime ab Aristophanis dicendi usu abhorreat, idem vero tam exquisite dictum sit, ut vix videri possit ab aliena manu additum esse, non dubito quin ex ignotis illis codicibus τί φής; recipiendum sit. Eo minus dubitari potest, quin etiam quod de ἡ ἴη scholiasta tradidit ad bonum fontem redeat. Ac postquam Polemus Cydoeum iussit pistillum ab Atheniensibus petere, terrore commotus Trygaeus rectissime exclamare videtur ἡ ἴη. Quae vero hoc loco metuentis simul et dolentis, eadem interiectio v. 195 cavillantis, v. 455 adeo exultantis est.

Ut igitur ad propositum redeamus, Ran. 57 sine ulla dubitatione mecum scribes:

ἀλλ' ἀνδρός; — ἀπαπαῖ. — ξυνεγένον τῷ Κλεισθένει.

His duobus erat quo tempore aliud exemplum adici

posse opinabar, Ran. 83, qui versus apud Meinekium sic scriptus est:

Ἀγάθων δὲ ποῦ σθ' ; — ὅπου στί ; ἀπολιπὼν μ' οἴχεται,

in codicibus vero sic;

Ἀγάθων δὲ ποῦ στί ; — ἀπολιπὼν μ' οἴχεται.

Nam spes erat fore ut ante οἴχεται una syllaba addita optima versus species restitueretur. Sed quod ex Suida s. v. Ἀγάθων Dindorfius Kockius Bergkiius receperunt ἀπολιπὼν μ' ἀποίχεται, parum Aristophaneum esse nemo negabit, qui quidem sciat, Vesp. 1261, quo solo loco legebatur, recte Bergkium scripsisse ὅστι' ἀφείξσ' ἀπέρχεται. Contra ἀπολιπὼν μ' οἴχεται rectissime dictum est; nec facile monosyllabum, quod quamvis superfluum sine detrimento interponi possit, invenies. Hac de causa nunc mihi persuasum est, hanc versus partem intactam relinquendam esse. Priori vero parti Ἀγάθων δὲ ποῦ στί; augendae et Meinekii et Cobetii¹⁾ ita consuluerunt, ut dubius haereas, utrum quod Meinekiius voluit, praeferas an quod Cobeto placuit:

Ἀγάθων δὲ ποῦ ποῦ ἐστ' ; — ἀπολιπὼν μ' οἴχεται.

Quamquam utraque emendatio corrueret, si vere Reisius²⁾ dixisset, in fine enuntiatorum interrogatorum Aristophanem noluisse ἐστίν copulae ultimam elidi. Fatendum enim est, cum plus quinquaginta versibus haec lex observata sit quinque tantum ei repugnare, hos dico:

Ach. 178 τί δ' ἐστ' ; — ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς
γέρον

Nub. 214 ἀλλ' ἦ Λακεδαιμόνων ποῦ σθ' ; — ὅπου
στί ; αἰτή.

Ῥακ. 187 πατήρ δὲ σοι τίς ἐστ' ; — ἐμοί ; μακρότατος.

An. 90 μὰ θεῶν οὐκ ἔγωγε ποῦ γάρ ἐστ' ; — ἀλέπτω.

1) Mnem. II. p. 213.

2) Diar. Jen. a. 1817, nr. 223.

Ran. 1220 *Ἐὐριπίδῃ* — *τί ἔσθ'*; — *ἴγέσθαι μοι δοκεῖ* ¹⁾).

Sic enim Meinekius hos locos scripsit. At clamas, cum codicibus in hac quaestione diiudicanda nihil tribuendum sit, eodem iure ubique *ἔστιν* vel *᾽στιν* quo *ἔστ'* et *᾽σθ'* scribi posse. Sed videas, quaeso, ne si hoc volueris etiam maioribus angustiis premaris. Effecturus enim es, ut singulae theses in duas partes ita dissecentur, ut una ad unius, altera ad alterius personae verba pertineat; quod non video quibus aliis exemplis tueri possis quam his:

Ach. 800 *αὐτὸς δ' ἐρώτι.* — *χοῖρε χοῖρε.* — *ζοῖ ζοῖ.*

Pac. 195 *ἴθι νυν κάλεσόν μοι τὸν Ἄ.* — *ἰῆ ἰῆ ἰῆ.*

Ach. 912 *φάινω πολέμια ταῦτα.* — *τί δαὶ κακῶν παθῶν* —

Nub. 1192 *ἵνα δὲ τί τῆν ἔνιην προσέθρηγεν.* — *ἴν' ὃ μέλε* —

Ex his vero exemplis tertium et quartum emendata sunt in editione Meinekiana, ubi rectissime priore loco *τί δέ*, altero *προσέθρηγ'* legitur (cf. Vesp. 793 *ὁ δέ τί πρὸς ταῦτ' εἶπ'*; — *ὅ, τι*, ubi non vereor, ne cum Reisiugio scribas *εἶπε, τί*); reliqua duo autem nihil valent quia interiectionum singularis ratio est. Multo vero etiam minus in auxilium vocare poteris, quod Nub. 664 in Hermanniana Kockiana Meinekiana legitur:

πῶς δὲ; φέρε'. — *ὅπως; ἀλεπτρῶν κάλεπτρῶν.*

Nam non solum haec scriptura soli Hermanni ingenio debetur, verum etiam non magis Aristophanea esse videtur quam codicum *πῶς δὲ; φέρε.* — *πῶς; ἀλεπτρῶν κάλεπτρῶν.* Ego certe nusquam in his undecim fabulis *φέρε* vocabulum interrogationi postpositum inveni; qua de causa ego Aristophanem scripsisse suspicor:

1) Consulto omisi Pac. 41 *τοῦ γὰρ ἔστ'*; — *οὐκ ἔσθ' ὅπως*, quia hunc versum sanum esse nondum mihi persuasum est, atque Ran. 1077 et Thesm. 498, non quod Reisiugius eos emendaverit, sed quia hi fortasse rhetoricam interrogationis speciem excusare possunt.

πῶς δὲ; φέρε πῶς; — ἀλεκτροὺν κλέκτρούων.

Cum igitur qui quinque illis locis ἔστιν vel ὅστιν scripserunt, omni exemplorum ope destituti sint ¹⁾, nos vero, qui ἔστ' et ὅστ' scribendum ducimus, eos locos in partes vocare possumus, ubi aliorum vocabulorum ultimae syllabae in fine interrogativorum enuntiatorum elisae sunt, ut Plut. 132 τίς οὖν ὁ παρέχων ἔστιν αὐτῷ τοῦθ'; — ὁδὲ, concedendum est, Reisigium non detexisse, quam legem Aristophanes sibi ipse scripserit, sed invito imposuisse. Ne vero mireris, non plures esse locos, ubi ἔστιν copulae ultima elisa sit, id ipsum reputa etiam in aliis vocabulis per omnes Aristophanis fabulas ad summum vicies factum esse.

1) Noli desiderare Vesp. 1369 τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα; — ποίαν ἀλητροίδα; quem versum corruptum esse non tam huius elegantiae legis violatio arguit quam ποίαν pronominis interrogativi prioris syllabae correptio, quae ex quo Aesch. Suppl. 911 pro ἐκ ποίου φρονήματος legitur ἐκ τίνος φρ. omni exemplorum similitudine destituta est. Quomodo emendandus sit hic versus, dubitari potest: sed quin et quod Florens Christianus (πῶς; ἀλητροίδα;) et quod Meinekius scribendum proposuit (τὴν ἀλητροίδα;), ab Aristophanis consuetudine abhorreat, non poterit dubitari. Mihi videtur inde proficiscendum esse, quod in hoc versu nihil est, quod reprehendi possit, abici vero salva sententia unum potest ἀλητροίδα verbum, quod idem facile ex proximis repetitum vel ad interpretandum adscriptum esse posse quis concedet. Iam enim sine temeritatis vitio hoc vocabulo expulso hanc versus partem ut prorsus firmam ac tutam statuere:

τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα; — Ποίαν — υ —

et relicuam partem quolibet cretico vel dactylico vocabulo explere possumus. Atque ego quidem suspicor adlocutionem interiisse quales hae sunt: ὠλεθρε. ὠζυρέ. ὠ φθόρε, ὠ μέλε, ὠ τάλαν, ita ut e. gr. totus versus scribendus sit:

τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα; — ποίαν, ὠλεθρε;

cf. τί δ'; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ; — ποίοισιν, ὠ δύστηνε; — τοῖς δεδογμένοις.

Nullus igitur dubito, quin Aristophanes vel quod Cobetus vel quod Meinekius coniecit, re vera scripserit. Itaque iam reprehendimus unum sat certum eius versuum generis exemplum, quod Reisigii et nostras aures tanto pere offendit. Sed etiam certiora haec accedunt:

Ach. 538 οὐκ ἠθέλομεν δ' ἡμεῖς δεομένων πολλ-
λάζις

ib. 1022 τί δ' ἔπαθες; -- ἐπειρήβην ἀπολέσας
τὸ βόε

Eq. 113 φέρε νῦν ἐγὼ ἑμαυτῷ προσαγάγω τὸν χόα

ib. 1374 ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ
Στράτων

Pac. 439 μὰ Δ' ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διαγαγεῖν τὸν βίον

Av. 1290 ὠρῖθομάονν δ' οὔτω περιφανῶς
ὄσπερ καὶ

ib. 1401 χαρίεντά γ' ὦ πρεσβῦτ' ἐσοφίσω καὶ
σοφά

ib. 1406 Λεωτροφίδη χορὸν πετομένων ὀρνέων

Eecl. 543 οὔζονν λαβεῖν γ' αὐτὰς ἐδυνάμην οὐ-
δαμοῦ

Plut. 664 ἦσαν δέ τινες καλλοὶ δεόμενοι τοῦ θεοῦ¹⁾

ib. 720 καὶ σχῖνον εἶτ' ὄξει δῖεμενος σφηρτίῳ.

Haec duodecim exempla docent, ab Aristophanis certe metrica arte non iam posse improbari, quos emendandos esse supra nobis persuasum erat, Equitum illum, unde exorsi sumus et Avium versum. Atque hoc quidem loco cum sola aurium offensione commoti sive expellendum esse censuerimus, has vero pro Aristophane nimis subtiles fuisse intellectum sit²⁾, restituendum erit quod vulgo legebatur:

1) Hunc versum Carioni continuandum esse existimo.

2) Omnino experientia iterum atque iterum me docuit, Aristophanem in versibus pangendis non eam diligentiam posuisse quam suspiceris, nobisque cavendum esse, ne quod auribus nostris displi-

ἢ γ' ἢ σὲ παρ' ἐκείνου παραλάβης, πᾶν' ἔχεις
 idque eo magis faciendum erit, quod πᾶν' ἔχειν fere
 formula fuisse neque unquam pro πᾶν' ἔχεις dictum esse
 videtur ἅπαν' ἔχεις cf. Kock. ad. Av. 1352. 1460. In
 Equitibus verò si etiam nunc, ad quam serò redimus,
 Fritzschi coniecturam tueri volueris, demonstrandum erit,
 ἐποδραμιών ferri non posse vel certe ἐπεδραμιών vel quod
 Reisigius maluit ἐπεδραμιών longe praestare. Nam ei rei
 soli, quod Ravennas quamvis optimus codex ἐπεδραμιών
 exhibet, non ita multum tribuendum esse inde intellegitur,
 quod v. 742 Parisini codices A et C et ipsi aperte corrupti
 pro ἐποδραμιών praebent ἐπεδραμιών. Sed neque in Reisigii
 neque in Fritzschi lectione nihil est, in quo offendamus.
 In ἐπεδραμιών enim aegre desideratur obiectum quale
 ἅπαντας, ἐπεδραμιών vero evitandi notionem continet quae
 huc minime quadrat. Contra optime dictum est τὰ χο-
 ρίαν' ἐπιδάμην ἐποδραμιών. Ὑποτρέχειν enim in vulgus
 notum est de eo dici, qui alius benevolentiam officiis
 captet. Atqui insiciarius in eo erat, ut praeclaro dono
 senatores sibi conciliaret. Quid igitur obstat, quominus
 narret ἐγὼ δὲ τὰ χορίαν' ἐπιδάμην ἐποδραμιών ἅπαντα

ceat et apud ipsum poetam bis terve tantum recurat, ab eo alienum
 atque hos locos emendandos esse censeamus. Quod cum latius pa-
 teat uno exemplo probare libet.

G. Hermannus ad Nub. 816 (817 Mein.) οὐκ εἶ ἠγορεῖς μὲν
 τὸν Αἴα τὸν Ὀλύμπιον observavit Αἴα non inveniri sic positum ut
 ultima in ictu sit nisi Lys. 24 καὶ τὴν Αἴα παχέ, quem tamen versum
 de vitio suspectum habet. Neque iniuria hunc versum ut spurium
 seclusisse videtur Meinekius. Sed Hermannus recte fecit, quod in
 Nubibus nihil mutavit, cum Meinekius et qui eum secutus est Koc-
 kius scripserint: μὲν τὸν Αἴ' οὐ τὸν Ὀλύμπιον, quam scripturam quo-
 modo eis quae ad v. 1066 adtulit, exemplis defendat Kockius ipse
 viderit. Ὁρ' μὲν τὸν Αἴ' οὐκ εἶ ἠγορεῖς graece dici potest, οὐ μὲν
 τὸν Αἴ' οὐ τὸν Ὀλύμπιον quamvis probatum Meinekius tamen soloe-
 cum est.

πλ.?¹⁾ Res vero simplicissima haec est. Insciarius postquam cum senatoribus (qui enim cupidissimorum gressus superare potuerit?) in forum venit, sed dum hi in pisciculos irruunt condimenta omnia coemit; atque haec deinde senatoribus liberalissime donat.

Aliis locis Venetus hominibus doctissimis fraudi fuit. Vesp. 247 cum omnes praeter Venetum codices *λαθών τις* exhibeant, is vero *λίθος τις*, Hermannus Bergkii Richterius Meinekius scripserunt:

μή ποιν λίθος τις εμπροδών ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ.
Ac fateor me ipsum primum hac sola de causa in hac scriptura offendisse, quod me mirum habebat, veram lectionem *λίθος* in ceteris codicibus in *λαθών* depravatam esse. Mox vero ipsa scriptura displicere coepit, quia *ἐμπροδών* participium flagitare videbatur, quo cum subiecto coniungeretur. Iam cum *μή ποιν* et *ἐμπροδών ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ* verba prorsus firma et ab omni parte tuta essent, nihil relicuum erat nisi ut *λίθος τις* mutaretur. Tunc demum intellexi, ceterorum codicum scripturam *λαθών τις* recipiendam, Veneti *λίθος τις* glossam esse. Quid enim? num si senex dicebat *μή ποιν λαθών τις εμπροδών ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ*, haec verba aliter intellegi poterant quam de lapide in ipsa via latenti? scilicet latro non *λανθάνει εμπροδών* sed in insidiis latet. Senem vero ludere etiam in vulgata lectione intellegitur; nam rerum natura conversa lapidem dicit se offensurum esse, cum, si quis, ipse in lapide offensurus sit. Quidni igitur ambiguitatem expleat et tamquam de homine de lapide dicat *λαθών τις*? Itaque Veneti *λίθος* verum quidem interpre-

1. Noli offendere in *ἀχαριστόμην* quod sequitur. v. 679 enim Ioannes Iacobus Oeri Helvetius, ex amicis meis ut ipse vult *παραπονώτατος*. nihilominus vero de Aristophane optime meritorus, spurium esse hoc anno dissertatione quam de responsionis apud Aristophanem ratione et generibus conscripturus est, docebit.

tamentum sed tamen interpretamentum esse et ioci bonam partem destruere iudicandum est.

Ib. v. 259 G. Hermannus cum legisset Venetum pro βόρβορος exhibere βάρβαρος Bergkio et Meinekio facile probavit scribendum esse:

ἀλλ' οὐτοσί μοι μάρμαρος φαίνεται πατοῦντι,

Richtero non item, quem tamen non satis sibi parem habuit adversarium. Videamus quid de hac re iudicandum sit. Ac primum quidem Hermannus¹⁾ haec dicit: „Legebatur βόρβορος. At quomodo hic senex altero ut lutum evitaret monito ἀλλὰ dicere potest? quomodo, quod gravius est, si et ipse se in luto incedere sentit, non pluisse potius quam intra quartum diem futuram esse pluviam dicere? Immo durum sibi atque arefactum solum videri dicat necesse est.“ Quod homo doctissimus primum de ἀλλὰ dicit, cum ea ratione cohaeret, qua hos versus omnes inter chori senes distribuit, quam rationem omnes editores iure improbaverunt. Ac facile intellegitur, quid haec particula in codicum scriptura velit; ut enim saepe nihil significat nisi transitum fieri ex alia re in aliam, ita hoc loco chorum: sese a puero ad se ipsum convertere et quasi novam sententiarum seriem incipere indicat. Similiter Plut. 61 Chremylus postquam servum reprehendit, ad Plutum conversus pergit: ἀλλ' εἴ τι χείρεις ἀνδρὸς εὐόρου τρόποις ἐμοὶ φράσσον κτλ. Quod vero Hermannus altero loco dixit, mirum esse senem inde, quod se in luto incedere sentiret, concludere intra quartum diem futuram esse pluviam nec potius pluisse, hoc sine dubio vere dictum est neque a Richtero impugnari debebat, qui haec satis mira adnotavit: „Senes ubi caenum vident a se calcatum, meminisse quoque dierum consentaneum est, quibus proxime pluebat. Quorum dierum numerum cum ut par est hodieque et naturae conveniens humanae,

1) De choro Vesp. p. 7.

memoria non tenerent, dicunt ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον i. e. iam quartum hunc diem. „Maxime necesse est Deum fecisse pluviam iam quartum hunc diem, scilicet: tantum ego video luti et calco“ cf. 490 πεντήζοντ' ἐτῶν, Lys. 280 ἔξ ἐτῶν ἄλουτος.“ Si senes hoc dicerent, absurdissime quod scire debent conligerent ex luti altitudine — pluisse per paucos dies proximos. Nec magis mihi probantur, quae deinde homo doctissimus dicit: „Iam sequitur altera senum observatio: Neque cessabit pluere, quum fungos in lucernis increvisse videam. Itaque ex hac mea explicatione senes duas res exponunt, τὸν βόρβορον lutum et τοῖς μύκητας fungos; utramque coniectando et senilem in modum disserendo pluribus.“ Ego quidem mihi persuadere non possum, observationem, quae omnino non facta est, tamquam facta sit argumentis posse confirmari. Sed qui a Richtero non refutatus est Hermannus tamen erravit. Ut enim primum telis eum adgrediar eis similibus quibus ipse vulgatam impugnavit, quomodo tandem senes inde, quod solum durum atque arefactum vident, tam facile concludere possunt, intra quattuor dies fore ut pluat? Deinde vero homo doctissimus id quidem recte intellexit, enuntiatum quod est *κοῦν ἐσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον ὕδωρ ἀναγκαιῶς ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι* ad futurum tempus referendum esse, quae autem ratio intercederet inter hoc enuntiatum et id quod antecedit eum propterea fugit, quod non satis attendebat ad *κοῦν* (v. 260) et *γοῦν* (v. 262) voculas. Ut enim haec particula significat, v. 262 causam continere, cur senes putent fore ut pluat, ita v. 260 καὶ docet, id quod his duobus versibus contineatur, aliquid novi et ab eo quod antecedit diversi adferre. Totius igitur loci ratio haec est. Puer sese iterum tam graviter punitum eorum lucernis extinctis in tenebris et luto relicturum esse minatur; cui senex, qua sui fiducia iudices etiam potentissimos homines condemnare consueti esse solent: „Mihi“ inquit „te etiam poten-

tiores poenas dant.“ Eodem temporis momento accidit, ut ille omnipotens in lutum ingrediatur et exclamet: „At hic mihi vadenti lutus esse videtur.“ Sed animo correpto perguit de tempestate fusius agens: „Nec fieri potest, quin etiam his proximis diebus pluat; fungi certe incrementa sumunt etc.“

Iam ipsi optimorum codicum ope emendandi periculum subibimus. Primum E q. 388 in iudicium vocemus; ubi in omnibus aliis codicibus legitur *μηδὲν ὀλίγον ποίει*, unus Ravennas exhibet *μηδὲν ἔλαττον ποίει*. Illam scripturam omnes receperunt; nam Dindorfius, qui *μηδὲν ἔλαττον ποίει* scribendum esse coniecerat, in Oxoniensi editione ceterorum exemplum secutus est. At parum recte hi omnes egisse videntur. Berglerus quidem adtulerat Thucydidis locos qui videbantur similes hos: 8,15 *καὶ ὀλίγον ἐπράσσειτο οὐδὲν*, 2,8 *ὀλίγον τε ἐπενόουν οὐδὲν ἀμφοτέρω, cf. 7,59, ib. 87 ὀλίγον οὐδὲν κατοπαθήσαντες*; sed differunt hi loci ab Aristophanis, quod his locis litotes agnoscenda est, qua orationis vis quam maxime augetur, hoc loco, de quo agitur, agnosci non potest. Sed multo etiam maiorem dubitationem ipsa illa optima, ut vidimus, in hac fabula codicis Ravennatis varia lectio movet, quae interpreti quomodo deberi Dindorfio videri potuerit, ego non adsequor. Nam quamquam quae nunc leguntur *μηδὲν ἔλαττον ποίει* per se ferri nequeunt, tamen ea omnino falsa esse tum demum mihi persuaseris, si demonstraveris inter *μηδὲν* et *ἔλαττον* nihil intercidere potuisse, quo restituto et metri et sententiae integritati satisfaceret. At non solum hoc non poteris demonstrare, verum etiam in hac antistropha nonnulla verba intercidisse iamdudum intellectum est. Erraverunt vero qui post *φαῖλον ὧδ'* duos creticos intercidisse putaverunt; his enim verbis ne potest quidem quicquam addi. Quid igitur probabilius esse potest quam illam lacunam inter *μηδὲν* et *ἔλαττον* quae-

rendam esse? Qualia vero verba interciderint velut ex hoc exemplo discere potes:

μηδὲν ὧν ἀρτίως νῦν ἔλαττον ποιεῖ.

Scilicet chorus videtur insiciarium admonuisse, ne a proposito desisteret neve inimicum animum remitteret.

Ran. 263 οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως simulac legi, in ἡμᾶς σὺ verborum conlocatione offendi, quorum alterum quamvis maiore vi praeditum priori non antecedere non poteram satis mirari. Sed mox etiam γε desideravi, quo σὺ pronomen ἡμᾶς pronomini oppositum efferretur. Quaesivi igitur, num quid auxilii loco haud dubie corrupto ex codicibus peti posset. Atque inveni in Ravennate γε legi supra scripto σὺ pronomine. Itaque non dubitavi primum σύ γε restituere, deinde ut etiam conlocatio horum verborum corrigeretur, inverso ordine σύ γ' ἡμᾶς scribere. Quo facto nihil relicuum erat, nisi ut πάντως vocabulo transposito scriberetur:

οὐδὲ μὴν πάντως σύ γ' ἡμᾶς,

quae verba quin ipsius Aristophanis fuerint non dubito. Nec vereor, ne Bergkii huic scripturae eam, quam ipse non tam recipiendam proposuit quam ut aliquando in codice aliquo inveniretur, optavit: ἀλλὰ μὴν ἡμεῖς σε πάντως praepositurus sit.

Plut. 258 vulgo legebatur:

ὡς εἰκόσ ἐστιν ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἦδη.

Meinekii haud dubie nulla alia de causa quam quod ἦδη participium requirit, quo cum substantivo coniungatur, scripsit:

ὡς εἰκόσ ἐστιν ἀσθενεῖς γέροντας ὄντας ἦδη.

Haec emendatio eo sese commendat, quod quae in γέροντας ὄντας verbis auditur παρήγησις Aristophani in deliciis fuisse videtur, vid. Ach. 222 γέροντας ὄντας, Eq. 533 ἀλλὰ γέρον ὧν περιέσσει, Vesp. 278 τὸ σφιστρὸν γέροντος ὄντος, ib. 1384 ἦδη γέρον ὧν, Av. 1256 οὕτω γέρον ὧν, Eccl. 323 ὅτι γέρον ὧν ἡγάμην γυναιχ', qua occa-

sione data non possum quin notem Bergkii errorem, qui Vesp. 1192 quia Venetus exhibet ἴδη γέρον ὦν πολίος ὦν pro ἴδη γέρον ὦν καὶ πολίος „fortasse“ scribendum esse suspicatus est ἴδη γέρον καὶ πολίος ὦν, quod Aristophanem scripsisse nego. Sed talia ut tenebimus, ubi in codicibus tradita sunt, ita cavendum est, ne ipsi ultro inferamus. Nam hoc quam periculosum sit ex Cobeti et Meinekii in eodem genere communi errore intellegitur, quo Eq. 270 pro:

ὡσπερὲι γέροντας ἡμᾶς καὶ κοβαλιεύεται
scripserunt:

ὡσπερὲι γέροντας ὄντας καὶ κοβαλιεύεται,
a codicibus eo adiuti, quod in Ravennate ἡμᾶς omissum est. Cuius emendationis qui auctor fuit Cobetus Mnem. IV. p. 133 postquam Ach. 221, ubi Ravennas exhibet μηδέπερ γέροντας ἐκφυγῶν Ἀχαρτιάς cum hoc loco contulit, sic pergit: „Idem utrobique vitium est, eodem modo natum et tollendum quoque: nempe ut hic apud omnes recte scribitur μηδέπερ γέροντας ὄντας ¹⁾, sic illic scribendum ὡσπερὲι γέροντας ὄντας. Qui codicem Venetum scripsit, de suo ἡμᾶς interpolavit, ut passim Aristophanem levibus coniecturis suo arbitrio refinxit.“ Ex eis quae supra exposuimus elucet hanc notam in deteriorum potius codicum, qui et ipsi ἡμᾶς praebent, archetypum quam in Veneti librarium cadere, illum autem interpolatum esse non negamus. At Cobetus neque ἡμᾶς ferri non posse neque ὄντας requiri ullo modo demonstravit; nam eorum, de quibus in proximis egit locorum (Nicostr. ap. Ath. III, 118 E, ubi recte scripsisse videtur κατεσθίωντες ὄντες δώδεκα, Hermipp. ap. Ath. VIII. 344 D ἐν ὄντα, Arist. Vesp. 693 δὲ ὄντε) longe

1) Fritzscheius ad Thesm. 683 maluit μηδέπερ γέροντας ἄνδρας, quod ipse viderit, quomodo defendat; mihi videtur μηδέπερ particula ὄντας participium requirere.

diversam esse rationem nemo non intellegit. Sed haec emendatio non solum non necessaria esse videtur, verum etiam aperte falsa est. Eadem enim omnium quicumque huc pertinent locorum congeries, in qua nituntur, quae supra de ὄσπερ particulae usu disputavimus, etiam hoc me docuit, Aristophanem substantivo cum ὄσπερ coniuncto ὄν participium adiungere noluisse, sed ὄσπερ cum nudo maluisse coniungere substantivo. Sed ut huic coniecturae lex quam ipse poeta sibi scripsit, ita Meinekii, a qua exorsimus, alia lex obstat, quam tu, si in Aristophane criticum agere volueris, bene ages si ubique observabis. Cum enim in Aristophanis dicendi usu dici nequeat quanta sit constantia, non solum cavendum est, ne, quod ab usu poetae abhorreat, vel a codicibus traditum teneamus vel ultro recipiamus, verum etiam, ne, quod ei egregie conveniat, levi animo removeamus. Atqui ἀνῆρ vocabuli cum γέρον coniunctio apud Aristophanem usitatissima est, vid. ἀνῆρ γέρον Ran. 139. Plut. 658, γέροντας ἀνδρας Ach. 679, γέροντες ἀνδρες Plut. 628, γέρον ἀνῆρ ib. 1066. Ergo γέροντας ἀνδρας tuebimur. Circumspicienti vero quo alio vocabulo extruso ὄντας in hunc versum reduci possit, sua sponte ἐστίν occurrit, quod apud εἰκός fere omittitur, et hoc loco in Ravennate frustra quaeritur. Itaque vix dubitari potest, quin Aristophanes scripserit:

ὡς εἰκός ὄντας ἀσθενεῖς γέροντας ἀνδρας ἦδη. —

Eadem emendandi via ingredienda est Plut. 1122, ubi vulgo legitur:

ἰσγάδας, ὅσ' εἰκός ἐστίν Ἐρμῆν ἐσθίειν.

Apparet enim enuntiatum quod est ὅσ' εἰκός ἐστίν Ἐρμῆν ἐσθίειν a poeta ideo adiectum esse, ut omnia quaecunque reliqua essent breviter comprehenderentur. In talibus vero comprehensionibus quid usus Aristophanis postulet, ex his exemplis disci potest: Plut. 626 καὶ τ' ἄλλ' ὅσ' ἐστίν ἔνδον ἠὔρεπισμένα, Eccl. 598 τὴν γῆν πρῶτιστα ποιήσω κοινὴν πάντων καὶ τ' ἀγροίκων καὶ τ' ἄλλ' ὁπόσ'

ἔστιν ἐκάστῳ, Pac. 596 ὅσπερ σὲ τὰ ἴ' ἀμπέλια καὶ τὰ νέα
 σελήδια τ' ἄλλα θ' ὁπόσ' ἔστι γητὰ προσηγέλασται. Non
 dubito igitur quin illo Pluti loco ἔστιν eiecto scriben-
 dum sit :

ἰσγάδια τ' ἄλλα θ' ὅσ' εἰκόσ' Ἐρμῆν ἔσθίειν.

Cuius scripturae vestigia insunt in Ravennatis le-
 ctione ἰσγάδας θ' ἄς εἰκόσ'.

INDEX.

Arist. Ach. 178	p. 26.	Arist. Vesp. 1369	p. 28.
— 221	p. 36.	— 1490	p. 17.
— 912	p. 27.	Pac. 187	p. 26.
Eq. 177	p. 15.	— 223	p. 25.
— 270	p. 36.	— 261	p. 25.
— 346	p. 2.	Av. 90	p. 26.
— 388	p. 34.	— 1543	p. 21. 30.
— 517	p. 3.	Ran. 57	p. 24.
— 676	p. 17.	— 83	p. 26.
— 679	p. 31.	— 263	p. 35.
— 711	p. 13.	— 513	p. 17.
— 741	p. 16.	— 757	p. 6.
Nub. 214	p. 26.	— 1220	p. 27.
— 664	p. 27.	— 1397	p. 17.
— 817	p. 30.	Plut. 50	p. 11.
— 1192	p. 27.	— 258	p. 35.
— 1198	p. 4.	— 339	p. 16.
Vesp. 155	p. 6.	— 422	p. 4.
— 247	p. 31.	— 664	p. 29.
— 259	p. 32.	— 1122	p. 37.
— 694	p. 17.	Soph. Phil. 585	p. 23.
— 1192	p. 36.	O. R. 403	p. 3.
— 1223. 4.	p. 22.		

Eduardus Henricus Albertus de Bamberg
de vita sua.

Natus sum Rudolphopoli Prid. Non. Mai. a. h. s. XXXXVIII patre Gunthero, qui paruae civitatis res ecclesiasticas et scholasticas eadem religione administrat qua magnae familiae saluti consulit, matre Thecla de gente Hoercheriana, quam ante hos octo annos tam praecipite quam praematura morte nobis ereptam esse etiam nunc dolemus, postquam contigit, ut gemina eius soror vidua patri in coniugis, nobis liberis in matris locum succederet familiaque modo orba subito laetissimum incrementum sumeret. Christianis adscriptus sum quos dicunt evangelicis In Fridericianum patriae urbis gymnasium inlustre a Carolo Guilelmo Muellero rectore acerrimo receptus institutione fructus sum clarissimorum hominum, Rudolphi Hercheri, quem Berolinensium, Samuelis Obbarii, quem mortis invidia nobis eripuit, Ernesti Klussmanni praeceptoris optime de me meriti. In hoc gymnasio ut litterarum amor natus est, ita in regno Rudolphopolitano rei publicae gerendae odium. Itaque desciscere a maiorum more et quam adamaveram philologiae studere constitui. Sapientissimorum vero patris amicorum consilio saluberrime factum est, ut primum Gottingam me conferrem. Nam Curtii Leutschii Saupprii benevolentia me statim ab initio primum pro-seminarii, deinde seminarii extraordinarium, postremo sodalem ordinarium esse voluit, ita ut per omne quod

Gottingae degebam tempus studia mea severa disciplina regerentur. Prodocentes vero audivi praeter hos tres homines doctissimos Bertheavium Conzium Lotzium Ritterum Vischerum Waitzium Wieselerum. Deinde Bonnam migravi, ubi me advenam Otto Iahnus et Fridericus Ritschelius statim in seminarium regium philologicum receperunt parique benevolentia per annum et dimidium viribus meis exercendis operam dederunt. Eorundem hominum doctissimorum Gildemeisteri Schaeferi Schopeni Troschelii scholis, epigraphicis insuper quas Ritschelius moderari solet exercitationibus interfui. Horum hominum, quibus debebo quicquid praestitero, sempiterna apud me erit memoria.

Sententiae controversae.

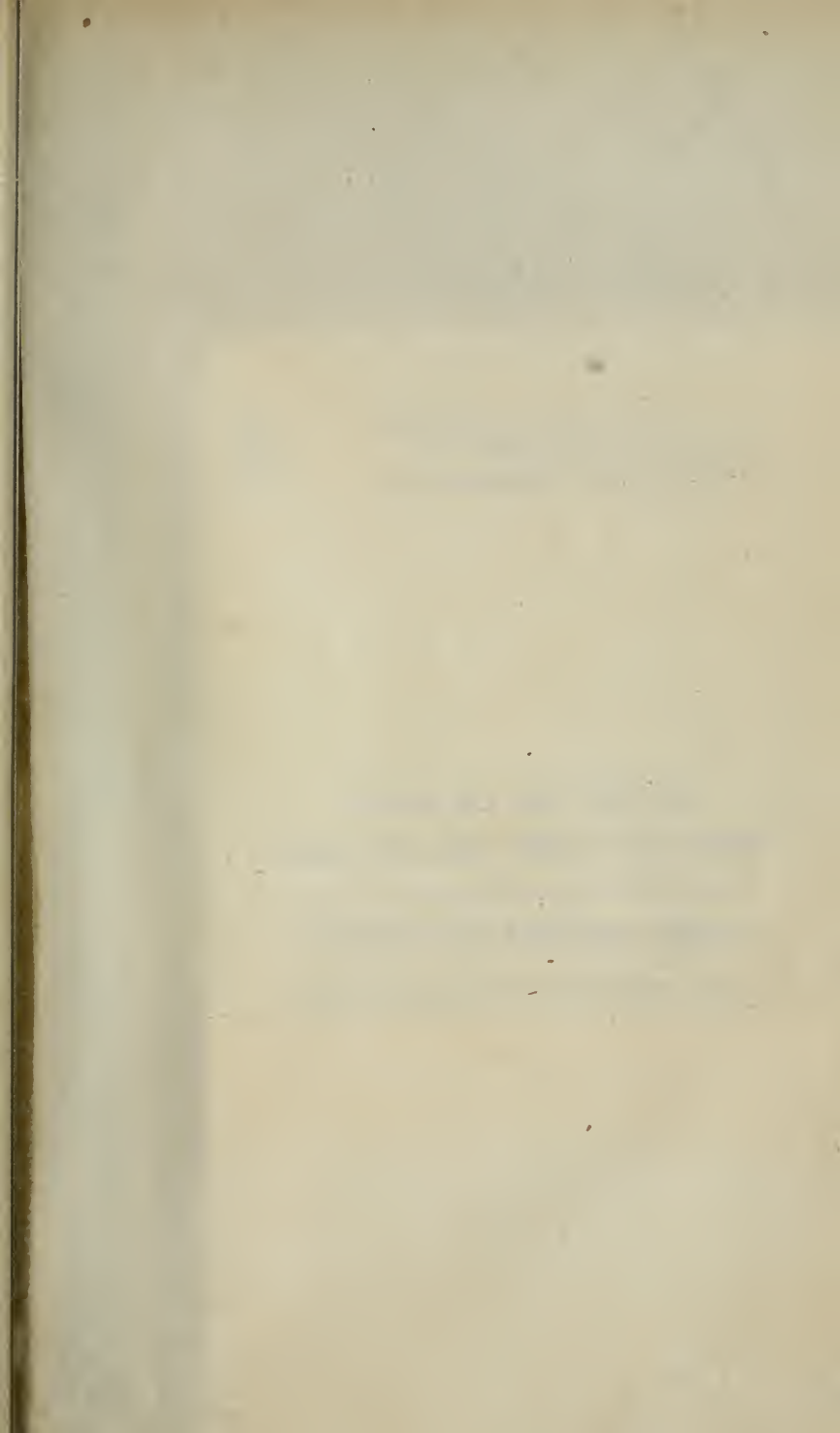

- I. Cic. pr. Sull. XI, 33 scribendum est: quinque hominibus comprehensis atque confectis.
- II. Ex Dicaearchi Vitae Gracciae libro altero Sesonchosidem expellere Carolus Muellerus frustra conatus est.
- III. Med. 267 Euripides scripsit *δράσω τάδ'*.
- IIII. Hor. Carm. I, 7,1—14 quae leguntur ab Horatio aliena sunt.
- V. Apud Luciani editores codex Parisinus 2954 (M), qui quamquam saeculo XIII. exaratus tamen etiam Vindobonensis Philos. Philol. 123 (B) X. saeculi codicis virtutem saepe superat, nondum ea qua dignus est auctoritate fruitur.
- VI. Ovidii Tristium primi libri elegia quae fertur quinta ex duabus integris elegiis forte fortuna coniunctis consistit.
- VII. Plat. Rep. VIII. q. 559 B legendum est *ἡ μὲν γέ που τοῦ σίτου κατ' ἀμφοτέρω ἀναγκαία ἢ τε ὠφέλιμος ἢ τε παῦσαι οὐ δυνατή.*
- VIII. A comitiis tributis patricii lege nunquam exclusi fuerunt; sed cum quotiescumque tribuni tribus convocabant, patricii sequi dedignarentur, quae omnis populi esse debebant comitia, concilia facta sunt plebis propria.
- VIIII. Errant qui Germani malunt quam Borussi vocari.
-

CONTENTS

Introduction	1
Chapter I. The History of the	10
Chapter II. The History of the	10
Chapter III. The History of the	10
Chapter IV. The History of the	10
Chapter V. The History of the	10
Chapter VI. The History of the	10
Chapter VII. The History of the	10
Chapter VIII. The History of the	10
Chapter IX. The History of the	10
Chapter X. The History of the	10
Chapter XI. The History of the	10
Chapter XII. The History of the	10
Chapter XIII. The History of the	10
Chapter XIV. The History of the	10
Chapter XV. The History of the	10
Chapter XVI. The History of the	10
Chapter XVII. The History of the	10
Chapter XVIII. The History of the	10
Chapter XIX. The History of the	10
Chapter XX. The History of the	10
Chapter XXI. The History of the	10
Chapter XXII. The History of the	10
Chapter XXIII. The History of the	10
Chapter XXIV. The History of the	10
Chapter XXV. The History of the	10
Chapter XXVI. The History of the	10
Chapter XXVII. The History of the	10
Chapter XXVIII. The History of the	10
Chapter XXIX. The History of the	10
Chapter XXX. The History of the	10

PA
3879
B34

Bamberg, Albert von
De Ravennate et Veneto
Aristophanis codicibus

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
